ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 26. září 2016 v trestní věci **obžalovaných: 1. Mgr. J D**, nar. v **2. E V**, nar. v , **3. A V**, nar. v , **4. M A**, nar. v , **5. E M**, nar. v , **6. D M**, nar. v , v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Dušana Pašky a soudců JUDr. Hany Hubáčkové a JUDr. Petra Brauna, **odvolání obžalovaných Mgr. J D, E V a A V a státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 6 T 316/2015 ze dne 3. května 2016 a rozhodl **t a k t o :**

I) Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek zrušuje ve výrocích o trestech u obžalovaných Mgr. J D E V a A V a podle § 259 odst. 3 písm. a), b) trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že při nezměněných výrocích o vině

u obžalovaného Mgr. J D přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

u obžalované E V přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku jako organizátor podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku,

u obžalovaného A V přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku jako pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku,

se obžalovaní

Mgr. J[redacted] D[redacted],

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted]
přechodně bytem [redacted]

E[redacted] V[redacted],

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted],
přechodně bytem [redacted]

A[redacted] V[redacted]

nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted], přechodně bytem [redacted]

odsuzují

obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted]

podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 48 (čtyřiceti osmi) měsíců.

Obžalovaná E[redacted] V[redacted]

podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 48 (čtyřiceti osmi) měsíců.

Podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 1 trestního zákoníku se obžalované dále ukládá peněžitý trest ve výši 100.000,- Kč.

Podle § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku se tento trest ukládá ve výměře 200 denních sazeb po 500,- Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, ukládá náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 (čtyř) měsíců.

Obžalovaný A[redacted] V[redacted]

podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců.

Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 24 (dvaceti čtyř) měsíců.

II) Podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2 trestního řádu se napadený rozsudek **zrušuje** ve výroku, jímž byl obžalovaný D[redacted] M[redacted], nar. [redacted], zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu a podle § 259 odst. 1 trestního řádu se trestní věc tohoto obžalovaného **vrací** soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

III) Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted], A[redacted] V[redacted] a státní zástupkyně v neprospěch obžalovaných M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] **zamítají.**

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 6 T 316/2015 ze dne 3.5.2016 byl obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a odsouzen podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 30 měsíců. Obžalovaná E[redacted] V[redacted] byla uznána vinnou přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku jako organizátor podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a odsouzena podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 24 měsíců. Podle § 81 odst. 1 trestního zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku byl výkon trestu podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. Podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalované dále uložen peněžitý trest ve výši 100.000,- Kč. Podle § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku byl tento trest uložen ve výměře 200 denních sazeb po 500,- Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že peněžitý trest

nebude ve stanovené lhůtě vykonán, uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání 4 měsíců. Obžalovaný A[redacted] V[redacted] byl uznán vinným přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku jako pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku a podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 67 odst. 3 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 50.000,- Kč. Podle § 68 odst. 1, odst. 2 trestního zákoníku byl tento trest uložen ve výměře 200 denních sazeb po 250,- Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl pro případ, že peněžitý trest nebude ve stanovené lhůtě vykonán, uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Obžalovaní M[redacted] A[redacted], F[redacted] M[redacted] a D[redacted] M[redacted] byli podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěni obžaloby Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 sp. zn. 2 ZT 340/2014 ze dne 28.12.2015 pro skutek v této obžalobě uvedený, kterým měli tito obžalovaní spáchat zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku jako pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku.

Podle skutkových zjištění nalézacího soudu obžalovaný Mgr. D[redacted] jako vedoucí oddělení registru řidičů odboru dopravy [redacted] na základě vzájemné spolupráce, kterou iniciovala a řídila obžalovaná V[redacted], spočívající ve zprostředkování a vydávání řidičských průkazů zájemcům o vydání řidičského oprávnění v České republice z řad občanů Evropské unie i z jiných států, v období od 12.3.2012 do 15.11.2012 přijímal od obžalované V[redacted] jednající na základě plných mocí udělených jí žadateli o vydání řidičského průkazu v České republice uvedenými níže pod body 1) - 136), žádosti o vydání řidičských průkazů včetně příloh, a to nájemní smlouvy fiktivně uzavřené s těmito žadateli o řidičský průkaz, jejichž předmětem byl pronájem nemovitosti na adrese [redacted] od pronajímatelů, jimiž byli obžalovaní A[redacted] a V[redacted], nebo pronájem nemovitosti na adrese [redacted] od pronajímatelky, kterou byla obžalovaná M[redacted] s tím, že možnost obou fiktivních pronájmů sjednala obžalovaná V[redacted] s obžalovaným V[redacted], jenž do předmětné záležitosti zapojil obžalované A[redacted] a M[redacted], přičemž obžalovaní V[redacted] a V[redacted] věděli, že se údajní nájemci v předmětných nemovitostech nezdržují ani zdržovat nebudou a že tyto fiktivní nájemní smlouvy budou podkladem pro rozhodnutí o vydání řidičských průkazů České republiky cizím státním příslušníkům, dále obžalovaná V[redacted] předkládala obžalovanému Mgr. D[redacted] fiktivní čestná prohlášení žadatelů o osobních vazbách k občanům České republiky a o společném pobytu žadatele s těmito občany na adrese obvyklého bydliště uvedeného v těchto fiktivních nájemních smlouvách, za tímto účelem si obžalovaná V[redacted] opatřila od obžalovaného M[redacted], pojišťovacího poradce, jména, příjmení a rodná čísla občanů České republiky získaná při sjednávání

pojistných smluv, bez vědomí těchto osob a s padělky jejich podpisů je použila v čestných prohlášeních žadatelů o osobních vazbách a společném pobytu s těmito občany České republiky na adresách odpovídajících výše uvedeným nájemním smlouvám, kdy nepravdivé skutečnosti uvedené v nájemních smlouvách a čestných prohlášeních o osobních vazbách žadatelů měly odůvodňovat pobyt žadatelů na území České republiky a současně odůvodňovat místní příslušnost k podání žádosti právě u odboru dopravy [redacted] kde měl agendu související s vydáváním řidičských průkazů cizím státním příslušníkům na starosti převážně obžalovaný Mgr. D[redacted], jenž podle předložených dokumentů řidičské průkazy, které na základě udělených plných mocí vyzvedávala obžalovaná V[redacted] vydával v rozporu s ust. § 2 písm. hh) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 82 odst. 1 písm. d) a s ust. § 92 odst. 3 písm. b) téhož zákona, ačkoliv z obsahu předkládaných dokumentů zcela zřetelně a nepřehlédnutelně vyplývaly takové skutečnosti, které zákonitě musely vést k pochybnostem o jejich pravdivosti, přičemž u nájemních smluv osvědčujících údajná obvyklá bydliště žadatelů o řidičský průkaz a u čestných prohlášení o osobních vazbách žadatelů k občanům České republiky a společném pobytu se jednalo pouze o dvě opakující se nemovitosti, u dokladů o absolvování autoškoly figurovaly pouze dvě opakující se autoškoly a lékařské posudky o způsobilosti k řízení motorového vozidla měli vystavovat pouze dva opakující se lékaři, tedy zcela vědomě a úmyslně nekonal tak, aby byl zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak mu ukládalo ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojitosti se zákonem č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, čímž záměrně umožnil vydání řidičských průkazů osobám, které nesplňovaly zákonem stanovené podmínky, a to celkem ve 136 případech popsaných ve výrokové části napadeného rozsudku.

Proti rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání obžalovaní Mgr. J[redacted] D[redacted] E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] a státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2. K odvolání státní zástupkyně se vyjádřili obžalovaní M[redacted] A[redacted], E[redacted] M[redacted], D[redacted] M[redacted] a A[redacted] V[redacted]

Obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] v písemném odůvodnění odvolání prostřednictvím svého obhájce uvedl, že především namítá, že má za to, že při zpracovávání žádostí o řidičské oprávnění nepochybil a postupoval vždy v souladu se zákonem. Dle obžalovaného došel soud prvního stupně k nesprávným skutkovým a právním závěrům, k nimž uvádí:

a) Výklad pojmu obvyklé bydliště

Dle závěru soudu se již před novelou zákona na pozemních komunikacích, provedenou zákonem č. 297/2011 Sb. s účinností od 1.1.2012, požadovalo prokázání pobytu v délce 185 dnů a obžalovaný tak nemohl předpokládat, že podmínky po novele budou jednodušší a tedy, že nebude oněch 185 dní nezbytných. K tomuto obžalovaný uvádí, že mu agenda vydávání řidičských průkazů cizincům byla přiděla až po uvedené novele a do této doby neměl s vydáváním řidičských oprávnění žádné zkušenosti. Současně však podotýká, že má za to, že soud došel k nesprávnému závěru ohledně novelizovaného ustanovení a k chybnému výkladu pro naplnění požadavku obvyklého bydliště. Dle litery zákona požadavky na vydání řidičského oprávnění splňuje osoba, která na území České republiky pobývá déle jak 185 dní nebo z důvodu osobních vazeb, kdy podmínka pobytu alespoň 185 dnů u osobních vazeb není zákonem stanovena a ani tato podmínka při jazykovém výkladu tohoto zákonného ustanovení nijak nevyplývá. Stejně tak uvádí i například komentář k § 2 zákona o pozemních komunikacích (Zákon o provozu na pozemních komunikacích, 2. vydání, 2012, s. 6 - 15), dle kterého je „pobyt bez časového limitu dále zákonem vymezen prakticky pouze tím, že se uchazeč o řidičský průkaz pravidelně na místo pobytu vrací." Novela tak dle obžalovaného nebyla přijímána z důvodu zamezení „řidičákové turistiky", jak se domnívá soud, nýbrž spíše k usnadnění volného pohybu osob, když je zcela zřejmé, že osobní vazby nejsou vázány žádným časovým limitem. Současně obžalovaný opětovně poukazuje, že problémy s výkladem a případná pochybení při zpracování žádostí nebyla záležitostí pouze úřadu v [redacted] a pana D[redacted] ale jednalo se o vícero úřadů. Problematika výkladu se týkala mnoha okruhů včetně výkladu osobních vazeb a není tedy pravdou, jak chybně dovodil soud prvního stupně, že by výklad tohoto ustanovení sporný nebyl a dle obžalovaného toto ani z výslechu paní J[redacted] nevyplynulo. Obžalovaný dále uvádí, že, jak vyplynulo z dokazování, výkladové problémy přetrvávají dodnes a závaznější výklad týkající se osobních vazeb byl dán až v roce 2014.

b) Pochybnosti ohledně nájemních smluv

Dle závěru soudu musely být obžalovanému nápadné a musel mít zcela zřejmě pochybnosti o uzavřených nájemních smlouvách. V návaznosti na tuto situaci mu soud prvního stupně klade za vinu, že tuto situaci nikterak neřešil, když pouze předvolal pronajímatele pana V[redacted] respektive paní A[redacted] místo níž se dostavil pan V[redacted]. Současně soud prvního stupně uvádí, že nedisponuje úředním záznamem, který byl při tomto jednání pořízen. Obžalovaný k tomuto v prvé řadě uvádí, že není pravdou, že by úřední záznam o jednání obžalovaného s panem V[redacted] neměl soud k dispozici. Tento úřední záznam je součástí trestního spisu, když tento předložil obžalovaný již v přípravném řízení při svém výslechu dne 18.12.2014. K závěru soudu, že obžalovanému muselo být nápadné opakování shodných adres a že měl činit tedy více, včetně například iniciování jejich prověření, uvádí, že ve chvíli, kdy měl nějaké pochybnosti,

postupoval dle běžné praxe úřadu a metodických pokynů a pozval si pronajímatele uvedené nemovitosti, s jehož vysvětlením se spokojil. Dle obžalovaného soud nesprávně vyhodnotil svědecké výpovědi ostatních referentek, když se ztotožnil se závěrem, že ty by iniciovaly prověření, pokud by se nápadně shodovaly adresy. Dle obžalovaného bylo naopak prokázáno, že adresy se shodovaly již před tím, než vydávání řidičských průkazů obstarával obžalovaný a že již v tuto dobu jich bylo takové množství, že si toho někdo mohl všimnout (například svědkyně V[redacted]sama uvedla, že si opakování adres všimla a tyto si pamatuje dodnes, tedy dokonce po 5 letech). Žádná z referentek tak sama žádné kroky nečinila, ač nyní tvrdí, že by tak jistě učinily. K tomu obhajoba poukazuje, že nebyl soudem proveden navrhovaný důkaz žádostmi o vydání řidičských průkazů za rok 2011, kdy jako zmocněnec vystupovala paní V[redacted] z něhož by opakování adres taktéž zcela evidentně a zřetelně vyplynulo. Postup obžalovaného byl tedy zcela v souladu s běžnou praxí úřadu, kdy obžalovaný dokonce postupoval s větší mírou obezřetnosti než jeho kolegyně a cizinecká policie, která dle svědecké výpovědi paní V[redacted] pobyty při vydávání zelených karet také neprověřuje. Dle obžalovaného je dovozování závěru, že obžalovaný musel mít pochybnosti a porušil tak svou povinnost, ačkoliv shodné jednání jiných úředních osob není nejen kriminalizováno, ale není ani bráno jako porušení povinností, v přímém rozporu se základní zásadou demokratického státu, a to se zásadou rovnosti před zákonem.

c) Prověření případného zákazu řízení motorových vozidel v domovském státě a dalších okolností tak, aby nevznikaly pochybnosti

Soud prvního stupně dále ve svém odůvodnění konstatoval, že ze strany obžalovaného nebyla dostatečně prověřována čestná prohlášení cizích státních příslušníků, že jim nebyl v cizím členském státě uložen zákaz řízení, případně i další skutečnosti. V prvé řadě obžalovaný uvádí, že v rámci hlavního líčení nebylo zjištěno a ani zjišťováno, zda takovýto případný zákaz řízení osob, kterým bylo vydáno řidičské oprávnění, byl vůbec uložen, a tedy zda z tohoto důvodu nebyly naplněny podmínky pro vydání řidičského oprávnění. Obžalovaný dále k tomuto podotýká pro případ, že by takovéto zákazy uloženy byly, ačkoliv mu k tomu není nic známo, že o pravosti předložených podkladů, jakož i o informacích v nich obsažených neměl žádné pochybnosti, což zcela jednoznačně vyplynulo z provedených odposlechů. V takovém případě nebyl povinen činit další kroky, a pokud by je činil, jednal by naopak v rozporu a proti smyslu zákona. Pokud by bylo účelem zákonodárce skutečnosti v čestných prohlášeních vždy prověřit, zcela jistě by prokázání splnění těchto podmínek navázal na předložení příslušných potvrzení a nikoliv pouze na čestné prohlášení. Prověřování veškerých podkladů není s ohledem na nedostatečné kapacity úředníků ani možné a obžalovaný by tak dokonce jednal v rozporu

s právem, jelikož by porušil zásadu hospodárnosti řízení. Dle obžalovaného soud nesprávně právně posoudil jednání obžalovaného, když nevzal v úvahu, že povinnost správního orgánu uvedená v § 3 správního řádu, tedy povinnost postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, není absolutní. Zásada materiální pravdy je dle důvodové zprávy k tomuto ustanovení korigována požadavkem na ekonomii správního řízení, kdy řízení by mělo být vedeno co neúčelněji, nejrychleji, nejjednodušeji a nejlevněji. Správní úřad tak nesmí provádět nadbytečné důkazy, kdy v tomto případě, kdy o předložených podkladech pochyby nebyly, respektive byly odstraněny, by se o nadbytečné důkazy jednalo a naopak by takové jednání mohlo být kvalifikováno jako nesprávný úřední postup se všemi důsledky dle zákona č. 82/1998 Sb. včetně regresního postihu konkrétního pracovníka

d) Úmysl obžalovaného

Obžalovaný má dále za to, že soud prvního stupně došel k nesprávnému závěru, když má za to, že obžalovaný D[redacted] naplnil všechny znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku přinejmenším v úmyslu nepřímém. Dle obžalovaného však tento závěr nemá žádnou oporu v provedeném dokazování a naopak byl dle jeho názoru jakýkoliv úmysl obžalovaného vyvrácen. Z dokazování jasně vyplynulo, že obžalovaný D[redacted] o fiktivnosti čestných prohlášení a dalších dokumentů nevěděl. Pro úmyslné jednání, ať pro úmysl přímý či nepřímý, platí, že si pachatel porušení či ohrožení chráněného zájmu a ostatní skutečnosti představoval alespoň jako možné. Tato podmínka s ohledem na skutečnost, že obžalovaný nevěděl o fiktivnosti podkladů, nebyla naplněna a již vůbec ne prokázána a nemůže se tak jednat o úmyslné jednání. Obhajoba má za to, že ze strany obžalovaného D[redacted] nedošlo k žádnému porušení jeho povinností a porušení zákonných požadavků pro vydání řidičských oprávnění, když mu k vydání řidičských oprávnění byly předloženy veškeré podklady vyžadované zákonem. Z tohoto je tak zcela zřejmé, že nebyla naplněna objektivní stránka trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby. Současně obhajoba uvádí, že je evidentní, a to i s ohledem na obdobná pochybení jiných úřadů, že se ze strany pana D[redacted] nemohlo jednat o zaviněné jednání, a již vůbec o jednání úmyslné.

S ohledem na výše uvedené a na provedené dokazování během hlavního líčení obhajoba navrhuje, aby byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 6 T 316/2015 ze dne 3.5.2016 zrušen a aby odvolací soud rozhodl tak, že obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] se zprošťuje obžaloby v plném rozsahu.

Obžalovaná E[redacted] V[redacted] v písemném odůvodnění odvolání prostřednictvím svého obhájce uvedla, že rozsudek vychází ze závěru, že E[redacted] V[redacted] měla iniciovat dohodu s obžalovaným Mgr. J[redacted] D[redacted]

spočívající ve vzájemné spolupráci při vydávání řidičských průkazů. Od uvedeného je pak odvozováno jednání obžalované E[redacted] V[redacted] jakožto organizátorky trestné činnosti Mgr. J[redacted] D[redacted]. Ve skutečnosti má však obhajoba za to, že obžaloba žádný důkaz ohledně existence takovéto dohody a již vůbec ne o tom, že by takovouto dohodu iniciovala právě obžalovaná E[redacted] V[redacted] nepřinesla. Obhajoba má za to, že v projednávané věci je třeba důsledně rozlišovat na jedné straně činnost spočívající v zajišťování podkladů k žádostem pro řidičská oprávnění a fakt, že se mezi obžalovanou E[redacted] V[redacted] a obžalovaným Mgr. J[redacted] D[redacted] postupně vyvinul určitý vztah (toto bezesporu bylo prokázáno) a na straně druhé reálné organizování trestné činnosti obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] obžalovanou E[redacted] V[redacted], které však za prokázané mít dle přesvědčení obhajoby nelze. Rozsudek dle názoru obhajoby tuto zásadní distinkci důsledně nevnímá a tyto aspekty slučuje. Je pak i zřejmé, že obžalovaná E[redacted] V[redacted] zastupovala jednotlivé žadatele, pomáhala jim v souvislosti s vyřizováním žádostí apod. Nelze však z toho, že obžalovanou E[redacted] V[redacted] předkládané podklady byly případně shledány fiktivními či pochybnými, dovozovat u ní její účastenství na případně shledané trestné činnosti obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted]. Jakkoli lze zvažovat určitou nekorektnost či amorálnost toho, že někdo ve správním řízení předloží fiktivně uzavřenou nájemní smlouvu, rozhodně nelze mít za to, že by se předložením takového dokumentu žadatel či osoba, která tento dokument podepsala jako pronajímatel, dopouštěli bez dalšího trestného činu. Obhajoba obžalované E[redacted] V[redacted] navrhuje, aby Městský soud v Praze k podanému odvolání napadený rozsudek zrušil a obžalovanou E[redacted] V[redacted] obžaloby zprostil dle ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu.

V doplnění odůvodnění odvolání obžalovaná E[redacted] V[redacted] prostřednictvím svého obhájce uvedla, že mnohé úvahy v rozsudku vnímá jako vcelku správné a logické. Soud prvého stupně provedl velmi rozsáhlé dokazování a následně dle svého nejlepšího vědomí právně kvalifikoval zjištěný skutkový stav. Soudu prvého stupně lze dle názoru obhajoby obžalované E[redacted] V[redacted] jednoznačně přisvědčit ohledně neprokázání zavinění obžalovaných M[redacted] A[redacted], E[redacted] M[redacted] a D[redacted] M[redacted], jakož i vyloučení závěru ohledně kvalifikované skutkové podstaty dle ustanovení § 329 odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku, jak se domáhala obžaloba. Na druhé straně má však obžalovaná E[redacted] V[redacted] za to, že není správný závěr soudu prvého stupně v tom smyslu, že by se měla dopouštět *organizování trestné činnosti zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku ve spojení s ustanovením § 329 odst. 1 trestního zákoníku, jak* soud prvého stupně shledal.

K údajnému organizátorství E[redacted] V[redacted] rozsudek ihned v úvodu skutkové věty konstatuje, že E[redacted] V[redacted] *měla iniciovat spolupráci*

s obžalovaným Mgr. J[redacted] D[redacted] spočívající ve zprostředkování vydávání řidičských průkazů. Obžalovaná pak měla do celé záležitosti zapojit i další obžalované, od nichž opatřovala podklady, které měly sloužit jako nutné přílohy k žádostem podávaným obžalovanou E[redacted] V[redacted] (ať se již jednalo o nájemní smlouvy či prohlášení o osobních vztazích), blíže srov. rozsudek. Od uvedených závěrů je pak odvozováno jednání obžalované E[redacted] V[redacted] jakožto *organizátorky* trestné činnosti Mgr. J[redacted] D[redacted]. Dle přesvědčení obhajoby E[redacted] V[redacted] však rozsudek dostatečně nerozlišuje činnost spočívající v zajišťování či „organizování" opatření podkladů dokládaných k žádostem pro řidičská oprávnění na straně jedné a údajné „organizování" trestné činnosti na straně druhé, když nutnost takovéhoto rozlišení je v projednávané věci naprosto klíčová. Je zřejmé, že obžalovaná E[redacted] V[redacted] zastupovala jednotlivé žadatele o řidičská oprávnění, pomáhala jim v souvislosti s vyřizováním žádostí, jejich přílohami apod. Nelze však z toho, že by obžalovanou E[redacted] V[redacted] zajišťované a následně ve správním řízení předkládané podklady byly shledány fiktivními či pochybnými, dovozovat bez dalšího organizátorství případně shledané trestné činnosti obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted]. Jakkoli lze zvažovat určitou lidskou nekorektnost či amorálnost toho, že někdo ve správním řízení předloží např. fiktivně uzavřenou nájemní smlouvu (podepsanou vlastníkem nemovitosti nikoli však ve vážném úmyslu nemovitost dát do skutečného užívání), rozhodně nelze mít za to, že by se opatřením či předložením takového dokumentu ve správním řízení E[redacted] V[redacted] dopouštěla trestného činu. Není dle přesvědčení obhajoby E[redacted] V[redacted] samo o sobě trestným činem, pokud někdo předloží ve správním řízení fiktivní či účelově vyhotovené dokumenty, které by důsledným postupem úřední osoby mohly či měly být shledány nedostatečnými či pochybnými. Stejně tak není dle přesvědčení obhajoby E[redacted] V[redacted] trestným činem, pokud takovéto dokumenty pro účely jejich předložení ve správním řízení někdo opatří od jiné osoby. E[redacted] V[redacted] se tak dle všeho skutečně dopouštěla v jistém slova smyslu „organizování" pomoci zahraničním žadatelům o získání řidičského oprávnění, když v této souvislosti jim i pomáhala zajistit některé potřebné podklady u svých známých či jejich prostřednictvím u dalších osob. Uvedené však v žádném případě ještě není bez dalšího trestné. Takto opatřené např. nájemní smlouvy či potvrzení o osobních vazbách jsou stiženy maximálně vadou spočívající v neexistenci skutečné a vážné vůle jejich účastníků, není však rozhodně jejich sepsáním, ani jejich opatřením páchán trestný čin.

Trestnost jednání obžalované E[redacted] V[redacted] ve formě organizátorství zneužití pravomoci úřední osoby dle ustanovení § 329 trestního zákoníku Mgr. J[redacted] D[redacted] lze dovodit pouze a jen v tom případě, že by byl prokázán fakt, že obžalovaná E[redacted] V[redacted] skutečně zosnovala či řídila trestnou činnost Mgr. J[redacted] D[redacted], nikoli pouze pokud pomáhala opatřit některé potřebné podklady k předmětným žádostem způsobem výše popsaným, který snad lze hodnotit jako

ne zcela „košer“, avšak rozhodně nenaplňující znaky trestného činu. Požádá-li někdo např. vlastníka nemovitosti o to, aby mu podepsal 20 nájemních smluv, pak byť si lze těžko myslet, že takovýto úkon je vážně míněný a z pohledu občanskoprávního se nejedná o platné smlouvy, není tím rozhodně páchán trestný čin. Je tak třeba se důsledně zabývat tím, na základě čeho má tedy soud prvého stupně za prokázané to, že obžalovaná E V zosnovala či řídila trestnou činnost právě Mgr. J D, když tímto důkazem rozhodně není případné zjištění, že opatřovala fiktivní nájemní smlouvy či prohlášení o osobních vazbách, k tomu srov. argumentace výše. Je pravdou a není sporu o tom, že žádosti podávané obžalovanou E V vyřizoval Mgr. J D, to ale vycházelo z jeho služebního zařazení a náplně jeho činnosti, toto v podstatě ani nemohlo být jinak. Těžko tak lze mít za to, že by na tomto mohla mít obžalovaná E V jakýkoli podíl či to mohla nějak ovlivnit.

Z provedeného dokazování pak i jednoznačně vyplývá, že obžalovaná E V žádosti u podávala a na tento docházela dokonce již v době, než tuto agendu začal vyřizovat obžalovaný Mgr. J D, prakticky po celý rok 2011, což potvrdily i vyslechnuté pracovnice M V Z A E V D V Rovněž i v této době, tj. před tím než začal agendu řidičských průkazů vyřizovat obžalovaný Mgr. J D, podávala obžalovaná E V žádosti, jejichž přílohou byly doklady o bydlištích na dle obžaloby „závadných“ adresách , což opět potvrdila vyslechnutá pracovnice E V Vyřizování těchto žádostí bylo, a to i jinými pracovníky než začal agendu řešit Mgr. J D řešeno kladně, vyhověním a v opakujících se adresách nebyl spatřován problém. Je možné považovat postup který dostatečně nepřezkoumával přílohy k žádostem o řidičské průkazy, za nedůsledný, rozhodně však nelze mít z ničeho za prokázané, že by tento postup řídila obžalovaná E V Dokazování v tomto směru žádný důkaz nepřineslo. Obžalovaná E V vycházela z toho, že zkrátka považoval pro vyřízení žádosti o řidičská oprávnění za dostačující ty podklady, které předkládala a tím pro ni záležitost končila. Je pravdou, že obžalovaný Mgr. J D choval k obžalované E V jako úředník jisté sympatie, možná i v očekávání získání její přízně. Takovýto vztah se ale vyvinul až postupně, neboť se s ním obžalovaná E V v rámci jeho úřední činnosti vídala poměrně často a byli spolu ve styku i několikrát do měsíce, kdy obžalovaná E V na úřad k obžalovanému Mgr. J D v souvislosti s vyřizováním žádostí o řidičská oprávnění dle potřeby docházela. Přirozeně tak mezi nimi mohla vzniknout určitá bližší známost. Z povahy věci je zcela běžné a samozřejmé, že dochází-li někdo k jednomu úředníkovi velmi často, několikrát do měsíce, dojde k určitému bližšímu seznámení. Jakkoli to

nelze u úředníka považovat za profesionální a je to určitým selháním, nelze to rozhodně kvalifikovat bez dalšího jako trestný čin. Obžalovaná E[redacted] V[redacted] rozhodně nemůže za to, že k ní Mgr. J[redacted] D[redacted] choval nějakou náklonnost, zalichotil jí, uvařil jí kávu či jí po nějakém čase nabídl tykání. Byť by měl odvolací soud za prokázané, že Mgr. J[redacted] D[redacted] při vyřizování své agendy jednal (ať již ve formě úmyslu či nedbalosti) jakkoli protizákonně, či nevěnoval dostatečnou pozornost žádostem o řidičská oprávnění předkládaným obžalovanou E[redacted] V[redacted] rozhodně to nelze přikládat za vinu obžalované E[redacted] V[redacted]. Již vůbec z žádného provedeného důkazu pak nelze dovodit, že by takovouto činnost Mgr. J[redacted] D[redacted] měla zosnovat či řídit. Znovu je třeba zdůraznit, že žádná údajná dohoda iniciovaná E[redacted] V[redacted] či řízení činnosti obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] v trestním řízení prokázány nebyly. Ano, lze to považovat hypoteticky snad za jednu v úvahu přicházejících variant, ale to, jak k vyřizování jednotlivých žádostí Mgr. J[redacted] D[redacted] přistupoval, mohlo mít i zcela odlišné příčiny, ať už se jedná o zmíněnou sympatii obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] k obžalované E[redacted] V[redacted] které se tak mohl snažit vyhovět, či že zkrátka např. z důvodu nápadu jiné své pracovní činnosti nebo byť i pouhé lenosti či lehkovážnosti nevěnoval žádostem podávaným E[redacted] V[redacted] dostatečnou pozornost. Mohlo se jednat rovněž i o kombinaci uvedených aspektů. Za toto však rozhodně nemůže nést obžalovaná E[redacted] V[redacted] trestní odpovědnost a nelze ji vnímat jako organizátorku takového jednání, když o organizátorství v trestněprávním smyslu v takových případech ani nelze dost dobře hovořit. Je tak třeba postupovat v souladu se zásadou in dubio pro reo, neboť jasný důkaz o tom, že by obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] jednal úmyslně protiprávně v důsledku zosnování či řízení takovéhoto jednání obžalovanou E[redacted] V[redacted] obžaloba nepřinesla. Zvažme např. právě výše uvedené příklady možného skutkového děje, které rozhodně nelze považovat provedeným dokazováním za vyloučené. Co když např. iniciativa k protiprávnímu jednání Mgr. J[redacted] D[redacted] (bude-li ji mít soud za prokázanou) vzešla z jeho vlastního rozhodnutí a z přízně k obžalované E[redacted] V[redacted]? Jakým způsobem by pak mohla E[redacted] V[redacted] organizovat jakoukoli jeho případnou trestnou činnost? Možnost takového závěru přitom dokazování rozhodně nevylučuje a rozhodně nelze za jedinou možnou variantu skutkového děje považovat to, že by obžalovaná E[redacted] V[redacted] musela případnou trestnou činnost obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] osnovat či řídit.

Obhajobě E[redacted] V[redacted] pak ani vůbec není zřejmé, z čeho soud prvého stupně vychází, když uvádí na str. 50 rozsudku jako prokázaný fakt, že obžalovaná E[redacted] V[redacted] řídila obžalovaného D[redacted] aby vědomě neplnil své povinnosti úřední osoby. Obhajoba se ptá, jak konkrétně jej řídila a z čeho toto lze mít za prokázané? Z čeho lze mít za prokázané nikoli pouze opatřování podkladů předkládaných společně se žádostmi o řidičská oprávnění, ale právě to, že řídila trestnou činnost Mgr. J[redacted] D[redacted]? Rozsudek je navíc v této zcela

zásadní pasáži týkající se viny obžalované E[redacted] V[redacted] ve spojení se skutkovou větou zcela nepřezkoumatelný. Skutková věta totiž uvádí, že obžalovaná E[redacted] V[redacted] je vinna, že iniciovala vzájemnou spolupráci s obžalovaným Mgr. J[redacted] D[redacted] Na str. 50 rozsudku však soud prvého stupně naproti tomu uvádí již zcela protichůdně: „...chybí prokázání iniciování dohody před spácháním trestného činu...“, což je dle přesvědčení obhajoby E[redacted] V[redacted] odůvodnění odporující závěru ve skutkové větě rozsudku, že iniciovala vzájemnou spolupráci s obžalovaným Mgr. J[redacted] D[redacted], neboť každá spolupráce předpokládá z povahy věci před jejím zahájením také jistou dohodu. Soud prvého stupně si tak v této zcela zásadní otázce zásadně protiřečí, když ve skutkové větě uvádí: iniciovala vzájemnou spolupráci s obžalovaným Mgr. J[redacted] D[redacted].... a v odůvodnění rozsudku uvádí: chybí prokázání iniciování dohody před spácháním trestného činu. V návaznosti na to se pak jeví velmi neurčitým, nekonkrétním a tedy i nepřezkoumatelným konstatování na str. 50 rozsudku, že obžalovaná V[redacted] jednotlivé osoby, své známé a kamarády do trestné činnosti postupně zapojila. Trestné činnosti se přitom měl dopouštět i dle rozsudku vedle obžalované E[redacted] V[redacted] již pouze obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] a obžalovaný A[redacted] V[redacted]. Není tak zřejmé, jaké známé a kamarády má soud prvého stupně vůbec na mysli. A[redacted] V[redacted] přitom nájemní smlouvy pro obžalovanou E[redacted] V[redacted] zajišťoval již dávno před tím (po celý rok 2011), než se jednalo o jakoukoli trestnou činnost a než o žádostech vůbec rozhodoval obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted]. O jeho „postupném zapojení“ do trestné činnosti tak může být stěží řeč. Řeč o „postupném zapojení“ nemůže být ani u obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted], když tento je shledáván vinným z trestného činu absolutně ve všech 136 případech, kdy žádosti pro E[redacted] V[redacted] vyřizoval, tj. již od samého počátku (od první do poslední podané žádosti) Obhajobě tak uniká, jak tedy mohl být do této trestné činnosti „postupně zapojován“, když ke spáchání trestného činu došlo dle rozsudku vyřízením již i první žádosti.

Dle rozhodnutí TR NS 59/2009-T k *naplnění objektivní stránky účastenství ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se vyžaduje, aby organizátor zosnoval nebo řídil spáchání trestného činu.* Zosnování trestného činu *je činnost, která spadá do stadia před spácháním trestného činu a spočívá zejména v iniciování dohody o spáchání trestného činu, ve vymyšlení plánu jeho spáchání, ve vyhledání osob, které se na něm budou podílet, v zajišťování jejich vzájemného styku, v rozdělení úkolů jednotlivým osobám, v zajištění odbytu výtěžku ze zamýšleného trestného činu apod.* Řízení trestného činu *je činnost, která spadá do stadia páchání trestného činu a jejíž podstatou jsou typicky úkony spočívající zejména v usměrňování osob podílejících se na trestném činu, ve vydávání pokynů těmto osobám, ve vyžadování, aby tyto osoby splnily vydané pokyny apod.* (k tomu srov. i *Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, 348 s.).*

Dle přesvědčení obhajoby E[redacted] V[redacted] výše uvedené znaky v jednání obžalované E[redacted] V[redacted] spatřovat rozhodně nelze. Že by obžalovaná E[redacted] V[redacted] případnou trestnou činnost obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] organizovala, nepodporují ani pořízené odposlechy, tyto tento závěr na řadě míst dokonce vylučují. Předně fakt, že se E[redacted] V[redacted] s Mgr. J[redacted] D[redacted] znali z doby, kdy působil na [redacted], rozhodně není nikterak protiprávní. Okolnost, proč spolu začali více komunikovat a že Mgr. J[redacted] D[redacted] měl k E[redacted] V[redacted] určité sympatie, je vysvětlen výše. Je pak zcela přirozené, že obě osoby poté, co začala být celá věc prověřována a následně i zahájena jejich trestní stíhání, vešly ve vzájemný telefonický kontakt. Hovory lze považovat jednoznačně za spontánní a vypovídající o tom, jak oba na celou věc pohlížejí. Lze mít jednoznačně za to, že komunikaci tak, jak byla zaznamenána při odposlechu obou obžalovaných, rozhodně nepovedou osoby, které se budou cítit vinny ve smyslu obžaloby a budou mít za to, že se jednání tak, jak je popsané v obžalobě, skutečně dopustily. Pokud by pak tyto osoby skutečně měly za to, že se trestné činnosti dopouštěly, zřejmě by celou záležitost telefonicky ani nijak neřešily. V převážné části odposlechů se baví o tom, co je jim formálně kladeno za vinu. Pokud pak hovoří o nějakých vlastních pohledech na věc, pak z jejich komunikace rozhodně nelze přisvědčit obžalobě v tom směru, že by se ztotožňovali s obviněním a obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] se měl vědomě dopouštět nějaké propracované, organizované a úmyslné trestné činnosti, jak jejich jednání charakterizuje obžaloba. Přepis spíš vyvolává dojem, že obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] si zpětně uvědomuje, že zřejmě mohl a měl agendu vyřizovat důsledněji, ale rozhodně nelze mít z vedených hovorů za to, že by páchal vědomě úmyslnou trestnou činnost, kterou navíc údajně měla obžalovaná E[redacted] V[redacted] po jí iniciované dohodě jakkoli organizovat. Jak obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] tak obžalovaná E[redacted] V[redacted] v rozhovoru vylučují, že by byli na postupu při vyřizování žádostí nějak domluveni ve smyslu obžaloby. Obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] v odposleších i uvádí, že podkladům věřil.

Lze připomenout i skutečnost, že novelu silničního zákona č. 297/2011 Sb. provázela zejména v úvodu velmi nejednoznačná aplikační praxe, výkladové nejasnosti řady úřadů a úředníků, kteří neměli jasno, jaké dokumenty po formální a obsahové stránce mají být k žádosti o řidičský průkaz cizince na území České republiky dokládány. Tím spíše tak nemohli mít jasno ani samotní žadatelé jako laici. Je pravdou, že lze mít jisté pochybnosti ohledně dokumentů, které obžalovaná E[redacted] V[redacted] k žádostem o řidičská oprávnění předkládala. Nelze ji však činit odpovědnou z trestného činu již ze samotného faktu, že tyto dokumenty k žádostem přikládala, pokud vycházela z toho, že pro [redacted] jsou postačující. Znovu je třeba zdůraznit, že např. dokumenty dokládající opakovaně místo bydliště žadatelů v [redacted] a [redacted] obžalovaná předkládala ještě dříve, než agendu začal řešit obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] a žádná z úřednic v tom nespatřovala problém. Nepředložil-li by účastník

správního řízení dokumenty potřebné k vyřízení jeho žádosti, či měly-li by jakékoli formální vady či nedostatky, či byly by dokonce nepravdivé, nedopouští se tím žadatel rozhodně bez dalšího trestného činu. Pokud pak obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] vystupoval tak, že mu ty které dokumenty předkládané obžalovanou E[redacted] V[redacted] stačí, rozhodně nebylo její povinností, aby jej upozorňovala na to, že by mu stačit neměly, že by měl trvat na jejich doložení v jiné formě či s jiným obsahem, apod. [redacted] mohl a měl zřejmě k vyřizování agendy řidičských oprávnění pro zahraniční žadatele přistupovat pečlivěji. Pokud však k žádostem obžalované E[redacted] V[redacted] žádné připomínky neměl, resp. je blíže nepřezkoumával, pak toto rozhodně nebylo pochybením a vinou obžalované E[redacted] V[redacted]. Ta předkládala ty doklady, se kterými se [redacted] pro účely vyřízení jejích žádostí spokojil, a rozhodně neměla žádnou povinnost řešit cokoli dalšího. K nejasnostem v aplikační praxi se vyjadřuje i rozsudek na str. 47.

Státní zástupce ve svém odvolání do rozsudku mimo jiné vytýká soudu prvého stupně, že tento neučinil závěr o naplnění kvalifikované skutkové podstaty dle ustanovení § 329 odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku. Obžaloba totiž kvalifikovala jednání obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] dle ustanovení § 329 odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku, tj. v kvalifikované skutkové podstatě s tím, že: a) opatřil sobě nebo jinému značný prospěch, c) způsobil svým činem vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy. Bez ohledu na to, jaký udělají rozhodující soudy závěr ohledně odpovědnosti Mgr. J[redacted] D[redacted] za trestný čin dle ustanovení § 329 trestního zákoníku jako takový, považuje obhajoba obžalované E[redacted] V[redacted] za vyloučené, že by mohlo dojít jednáním obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted], případně jednáním obžalované E[redacted] V[redacted] k naplnění kvalifikované skutkové podstaty dle citovaných ustanovení.

Obžaloba si předně sama zjevně není jistá, jak závěr ohledně značného prospěchu kvalifikovat, zda jako majetkové či nemajetkové povahy a tak se snaží blíže neurčitě kombinovat obojí. V této souvislosti je otázkou, zda ve smyslu ustanovení § 329 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku lze vůbec připustit možnost kvalifikovat jako značný prospěch nemajetkový prospěch, když komentář je k možnosti takové kvalifikace poněkud zdrženlivý, srov. Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 2875. Pro případ, že by takovýto závěr, tj. že by bylo možné pod citované ustanovení § 329 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku subsumovat rovněž i prospěch nemajetkový, zdůrazňuje komentář nutnost určité kvantifikace takovéhoto nemajetkového prospěchu, a to rovněž ekvivalentně částce 500.000,- Kč. Jinými slovy určitá kvantifikace poměrem částky nejméně 500.000,- Kč je nezbytná i u prospěchu nemajetkového. Bezesporu pak i platí, že závěr ohledně kvalifikace prospěchu jako majetkového či případně nemajetkového a jeho rozsahu je třeba jasně skutkově popsat a kvantifikovat. Obžaloba se o to pokouší neurčitými úvahami,

např. o tom, že některým řidičům se údajně rozšířila možnost získat zaměstnání díky získání řidičského průkazu, či že je nepochybné, že stíhaným jednáním získali obžalovaní majetkový prospěch. Obě tyto úvahy obžaloby však zůstávají jak v obžalobě, tak i po provedeném dokazování v rovině ryzích spekulací. Ani jedna není obžalobou formulována konkrétně např. konstatováním o tom, kolik řidičů tedy a v jakém rozsahu těží ve svém zaměstnání z toho, že získali řidičské oprávnění, či v jakém rozsahu se dle obžaloby kdo z obžalovaných obohatil. Obžaloba nejen, že nic z uvedeného konkrétně neformuluje, ale nic z uvedeného ani nijak nevyplývá z provedeného dokazování. Má-li být přitom jednání obžalovaných kvalifikováno dle přísnější právní kvalifikace, musí být z obžaloby resp. z rozsudku zřejmé, jednak v čem konkrétně tato přísnější právní kvalifikace spočívá a jednak čím je jednoznačně a přezkoumatelně prokazována. Rozhodně nelze kvalifikovat jednání obžalovaných jakožto vedoucí k získání značného prospěchu na základě ničím nepodložených úvah, že nějaké osoby asi měly blíže nijak nespecifikovaný majetkový prospěch, nebo že se někomu asi rozšířila možnost získat nějaké zaměstnání. Obhajoba je tak jednoznačně přesvědčena o tom, že závěr o opatření značného prospěchu v souvislosti s jednáním Mgr. J[redacted] D[redacted] v žádném případě nemůže obstát a není obžalobou jasně definován a ani nebyl nijak prokázán. Závěry rozsudku jsou tak v tomto směru zcela správné.

Obdobně zcela mimo jakoukoli přezkoumatelnost a průkaznost zůstává kvalifikace obžaloby ohledně údajné vážné poruchy v činnosti orgánu státní správy ve smyslu ustanovení § 329 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku. Obhajoba kategoricky odmítá, že by jednání obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] způsobilo vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, jakkoli by je měl soud jinak za prokázané v základní skutkové podstatě. Ve své podstatě je každé jednání úřední osoby, která vykonává svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu, překročí svou pravomoc, nebo nesplní povinnost vyplývající z její pravomoci, určitou „poruchou" v činnosti daného orgánu státní správy. Pojmem vážné poruchy však zákonodárce měl na mysli skutečně vážné následky spočívající např. ve znemožnění ostatní činnosti daného orgánu, vážné nemožnosti vyřizovat další jemu svěřenou agendu, apod. Jak uvádí komentář Šámal, P. a kol. Trestní zákoník, 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, str. 3151, „vážnou poruchou" v činnosti orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu nebo jiného orgánu veřejné moci je takový stav, kdy tato instituce není po jistou, ne úplně zanedbatelnou dobu, schopna řádně plnit své úkoly. Takovéto následky však jednání obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] rozhodně nevyvolalo a vyvolat nemohlo. [redacted] jako celek, ani jeho odbory, zejména pak odbor dopravy, rozhodně nebyly v tomto směru nikterak nefunkční, destabilizované či neschopné standardně vykonávat jim svěřenou agendu včetně agendy vydávání řidičských průkazů. Důkazem vážné poruchy v činnosti [redacted] pak rozhodně není jeho vyjádření ze dne

14.11.2014, v němž popisuje, jaké kroky bude nutné činit v souvislosti s odnětím řidičských oprávnění jednotlivým žadatelům. Předně je třeba zdůraznit, že [redacted] žádná řízení o odnětí předmětných řidičských průkazů vůbec nezačal nijak řešit, což i dokresluje, že ve vydání řidičských oprávnění cizím státním příslušníkům v nyní projednávaném případě nespatřuje zase až tak závažný problém. Rozhodně pak nelze tento postup opírat o doposud neskončené trestní řízení, neboť lze postupovat zcela nezávisle na něm. Pokud se pak týká zmíněného vyjádření [redacted] ze dne 14.11.2014, o které se obžaloba při kvalifikaci vážné poruchy opírá, pak toto je opět zcela obecné, nepřezkoumatelné, činěné na základě velmi obecných a zjednodušených úvah, namísto kvalifikované a věcné argumentace. [redacted] v něm vychází dílem ze zcela nepravdivých, dílem ze zcela nesmyslně nadsazených údajů. Předně není pravdou, že by se jednalo o tisíce případů, které bude nutné ručně vyhledávat v množství 90.000 záznamů. Jedná se ve skutečnosti o pouhých 128 jasně identifikovatelných osob, srov. i podaná obžaloba. Úvahy o tom, že by kvůli celému procesu musel [redacted] nabírat 10 zaměstnanců a pronajímat nové prostory, jsou natolik absurdní, že snad ani nevyžadují nějaké bližší polemiky. Pokud pak v závěru uvedeného, velmi nadhodnoceného sdělení [redacted] tento dospěl (i po započítání zjevně nepřiměřených a nedůvodných nákladů a úkonů) k částce 3.293.000,- Kč jako nákladu na vyřízení 1000 případů, pak by se v případě řešení obžalobou uváděných 128 skutků jednalo pouze o náklady ve výši 421.504,- Kč, což by nedosahovalo ani hranice značné škody. Obhajoba zdůrazňuje, že ani částku 421.504,- Kč nepovažuje za důvodnou a relevantní, pouze sděluje, že i pokud by ji soud za relevantní považoval a chtěl z ní vycházet, pak tato není tak vysoká, aby zakládala možnost kvalifikovat jednání obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] dle 2 odst. ustanovení § 329 trestního zákoníku. Ustanovení § 22 správního řádu upravuje jako základní postup doručování, a to i do ciziny, standardní poštovní styk, kdy pouze v případě, že by tento postup selhal, ustanoví se opatrovník. U všech žadatelů o řidičská oprávnění jsou k dispozici nejen adresy jejich bydliště v Rakousku, ale i data narození, čísla pasů apod. Rakousko je členský stát Evropské unie, se kterým funguje zcela standardní poštovní styk a rozhodně nelze předpokládat apriori nějaké zásadní problémy s doručováním. V případě, že se [redacted] rozhodne celou záležitost řešit, půjde v zásadě o poměrně snadnou a automatizovanou činnost, kdy v podstatě všem dotčeným držitelům řidičského oprávnění bude možné zasílat totožnou korespondenci, pouze s obměněnými jmény. Nelze mít rozhodně za to, že by bylo nutné přijímat jakákoli mimořádná opatření a už vůbec ne, že by způsobila vážnou poruchu v činnosti [redacted] Jak navíc vyplynulo z provedeného dokazování, [redacted] žádné řízení o odnětí řidičských oprávnění neinicioval a ani iniciovat nehodlá. Uvedené pak nejen vylučuje možnost shledávat vážnou poruchu v jeho činnosti ve smyslu ustanovení § 329 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, kterou

obžaloba skutkově opírala právě o nutnost činit tyto úkony (odebrání řidičských oprávnění), ale rovněž to i odráží fakt, za jak nezávažný následek považuje státní správa fakt, že příslušní jednotliví žadatelé řidičská oprávnění získali, nepřistoupila-li k jakékoli snaze o jeho nápravu.

Pro úplnost lze dodat, že obžaloba ani jeden ze znaků kvalifikované skutkové podstaty, kterou volí, ani nevystihuje ve skutkové větě podané obžaloby, kde by jednání obžalovaných mělo být popsáno, a to právě i včetně znaků kvalifikované skutkové podstaty. Jediné úvahy v tomto směru, navíc, jak je výše uvedeno velmi neurčité a nekonkrétní, jsou obsaženy v závěru odůvodnění obžaloby. Lze navíc rovněž považovat za zcela neakceptovatelný postup obžaloby, resp. policejního orgánu v přípravném řízení, kdy [redacted] či Ministerstvo dopravy ČR byly policejním orgánem tázány, a to ve značné míře vyloženě návodnými dotazy, zda a kým byl získán jednáním obžalovaných značný prospěch, či zda došlo k vážné poruše činnosti orgánu státní správy, srov. např. dotaz Policie ČR ze dne 14.1.2015, č. l. 502. Obžaloba se pak s následně obdrženými vyjádřeními dotazovaných orgánů spokojila jako s důkazem. Jedná se přitom o znaky kvalifikované skutkové podstaty dle ustanovení § 329 odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku a nelze k závěru o jejich naplnění docházet takovýmto velmi zjednodušujícím, navíc návodným způsobem, kdy jsou [redacted] či Ministerstvo dopravy ČR dotazovány, zda a jak byly či nebyly naplněny. Lze tak dát soudu prvého stupně zcela za pravdu, že přísnější kvalifikace obžaloby dle ustanovení § 329 odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku obstát rozhodně nemůže.

Obhajoba obžalované E[redacted] V[redacted] tak navrhuje, aby Městský soud v Praze k podanému odvolání napadený rozsudek zrušil a obžalovanou E[redacted] V[redacted] obžaloby zprostil dle ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu.

Obžalovaný A[redacted] V[redacted] v písemném odůvodnění odvolání prostřednictvím svého obhájce uvedl, že odvolání směřuje proti výroku o vině i o trestu, pokud se týkají jeho osoby, tedy proti všem výrokům, kterými je napadeným rozsudkem dotčen. Napadenému rozsudku vytýká nesprávná skutková zjištění, v důsledku toho nesprávné právní posouzení a dílem i nepřezkoumatelnost. Podle soudu I. stupně jeho obhajoba, spočívající v tom, že neřešil, zda v pronajatém prostoru někdo bydlí, pokud nebyly žádné problémy a že obžalované V[redacted] důvěřoval, jej nemůže vyvinit. Tento závěr je založen podle soudu I. stupně na tom, že byť obžalovaný o páchání trestné činnosti obžalovanou V[redacted] skutečně nejdříve nevěděl, je dle soudu I. stupně velmi nepravděpodobné, že by bylo obžalovanému jedno, co se děje s částí jeho nemovité věci a zda je užívána, že obžalovaný od počátku věděl, že nájemní smlouvy jsou fiktivní, nedomýšlel důsledky svého jednání, nabídku obžalované V[redacted] využil jako příležitost k snadnému přivýdělku. V této fázi stále, dle

závěrů soudu I. stupně, obžalovaný nemusel být seznámen s účelem nájemních smluv, neboť obžalovaná V[redacted] mu mohla sdělit i zcela jiný důvod, proč její klienti potřebují místo pobytu v České republice. Obžalovaný se ovšem dostal do kontaktu nejen s obžalovanou V[redacted], ale následně i s obžalovaným D[redacted] - dostavil se na odbor dopravy [redacted] a musel být jeho obsahem důvod pronájmu, jinak by návštěva na úřadě nedávala smysl. Obžalovaný V[redacted] (zřejmě je míněn V[redacted] musel pochopit všechny konsekvence, které má jeho spolupráce s obžalovanou V[redacted] a tím, že obžalovanou V[redacted] nekontaktoval, neodmítl další spolupráci, dokonce nezákonné nájemní smlouvy sám podepisoval, musel být přinejmenším srozuměn s tím, že napomáhá nejen obžalované V[redacted], ale i obžalovanému D[redacted] v porušování jeho povinností úřední osoby, když detaily trestné činnosti obou spolupachatelů mu nemusely být známy a tato okolnost není pro posouzení jeho viny rozhodující. Popsaná skutková zjištění nemají oporu v provedených důkazech a ve své podstatě jsou nelogická a odporují tak zásadě volného hodnocení důkazů. V prvé řadě se vytýká napadenému rozsudku naprostá absence zjištění, odkdy měl obžalovaný nejpozději získat vědomost o tom, že uzavíráním nájemních smluv se podílí na trestné činnosti a jakým způsobem se tak stalo. Soud I. stupně uvádí, že „je velmi nepravděpodobné, že by bylo obžalovanému jedno, co se děje s částí jeho nemovité věci a zda je užívána" a „že obžalovaný od počátku věděl, že nájemní smlouvy jsou fiktivní, nedomýšlel důsledky svého jednání, nabídku obžalované V[redacted] využil jako příležitost k snadnému přivýdělku." Předpokladem trestnosti v případě žalovaného trestného činu je však úmyslné zavinění, ovšem ani z jednoho z citovaných závěrů, ani jejich pomyslného součtu, to nevyplývá a ani ze žádného z provedených důkazů. Popisovaná zjištění soudu I. stupně jsou zakládaná na a) závěru o „nepravděpodobnosti" chování obžalovaného, uplatněného v rámci obhajoby, a dále b) nedomyšlení důsledků. Ani jedna z těchto okolností se nemůže stát základem, od kterého lze dovozovat úmyslné zavinění a soud I. stupně ani nevysvětluje, proč by tomu tak mělo být, ač to má zřejmě za prokázané. Závěry soudu I. stupně o důsledcích setkání s obžalovaným D[redacted] jsou zcela neopodstatněné a nemají opět oporu v provedených důkazech. Obsah setkání obžalovaných nebyl ani jedním z nich popsán - je toliko zřejmé, že se setkali, navíc na základě toho, že byla předvolána obžalovaná A[redacted], kterou zastoupil obžalovaný V[redacted] Z provedených důkazů není zřejmé, co bylo obsahem jejich rozhovoru a bez toho nelze dovozovat, že by obžalovaný V[redacted] musel a) „pochopit všechny konsekvence, které má jeho spolupráce s obžalovanou V[redacted] a b) „musel být přinejmenším srozuměn s tím, že napomáhá nejen obžalované V[redacted], ale i obžalovanému D[redacted] v porušování jeho povinností úřední osoby, když detaily trestné činnosti obou spolupachatelů mu nemusely být známy a tato okolnost není pro posouzení jeho viny rozhodující." Podle soudu I. stupně tomu mohl obžalovaný zabránit jedině tím, že by obžalovanou V[redacted] kontaktoval

a odmítl další spolupráci. Z posledně zmíněného závěru soudu I. stupně ovšem vyplývá, že, že minimálně část jednání obžalovaného V[redacted] by měla být i podle napadeného rozsudku beztrestná. Pokud teoreticky připustíme, jen pro účely tohoto výkladu, že by byl obžalovaný zčásti vinen ve smyslu odsuzujícího rozsudku, pak tu podle soudu I. stupně existuje část jednání - podle všeho, v podání závěru nalézacího soudu, předcházející setkání s obžalovaným D[redacted] - která není kryta úmyslným zaviněním. Pokud by tomu tak skutečně bylo, pak se musel soud I. stupně odpovídajícím způsobem s touto skutečností vypořádat, neboť následné „úmyslné zavinění" rozhodně „netransformuje" jednání, činěné bez takového zavinění, v jednání „dodatečně úmyslné", kdy je skutkovou podstatou úmysl vyžadován. Soud I. stupně však ani nevysvětluje, jak zjistil obsah komunikace mezi obžalovaným V[redacted] a obžalovaným D[redacted], ze kterého obžalovaný V[redacted] zjistil, že musel být přinejmenším srozuměn s tím, že napomáhá nejen obžalované V[redacted], ale i obžalovanému D[redacted] v porušování jeho povinností úřední osoby. Pro absenci takového závěru je jediné vysvětlení - jedná se pouze o předpoklad, předjímaný soudem I. stupně, který nemá oporu v provedených důkazech. S ohledem na absenci důkazů, na kterých by bylo možné takový závěr stavět i úvah, kterými se soud I. stupně v tomto směru zabýval, je ovšem stejně tak pravděpodobný, jako nepravděpodobný. Ve shora uvedeném rozsahu jsou skutková zjištění soudu I. stupně zcela lichá a navíc nepřezkoumatelná (pokud soud I. stupně však nevysvětluje, jak zjistil obsah komunikace mezi obžalovaným V[redacted] a obžalovaným D[redacted] na kterých de facto zakládá výrok o vině). Trestní zákoník stanoví, že žalovaného trestného činu se dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný prospěch nesplní povinnost vyplývající z její pravomoci. Trestný čin pomoci dle ust. § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku, z jehož spáchání je obviněn, je trestným činem úmyslným. Pro naplnění skutkové podstaty stíhaného trestného činu je tedy, z hlediska zavinění, třeba úmyslu a) buď přímého ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem), nebo b) alespoň nepřímého ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn), směřujícího k umožnění nebo usnadnění jinému spáchání trestného činu. Logicky by tedy mělo být najisto postaveno, že byly splněny předpoklady uváděné v § 160 odst. 1 trestního řádu, tedy, mimo jiné, že se popisovaného jednání dopouštěl s úmyslem směřujícím k umožnění nebo usnadnění jinému spáchání trestného činu. Žádný svědek, ani obžalovaný nesdělil takové skutečnosti, z kterých by vyplynul či mohl vyplynout závěr, že by odvolatel věděl, k čemu jsou nájemní smlouvy používány. Ze žádných jiných důkazů, skutečností, ani provedených

výslechů však nevyplývá, že by obžalovaný byl byť jen srozuměn s tím, že by se obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] měl dopouštět trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby s využitím dokumentů pocházejících od obžalovaného V[redacted] Je tedy zřejmé, že jednání, pro které je stíhán, nemůže být postižitelné podle předpisů trestního práva jako trestný čin. Na základě těchto skutečností navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek ve všech výrocích, které se jej týkají, zrušil a sám rozhodl tak, že se obžaloby podle § 226 písm. b) trestního řádu zprošťuje.

Státní zástupkyně Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 v písemném odůvodnění odvolání uvedla, že proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 3.5.2016, sp. zn. 6 T 316/2015, podává v neprospěch obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] odvolání do výroku o vině i do výroku o trestu a v neprospěch obžalovaných M[redacted] A[redacted] E[redacted] M[redacted] a D[redacted] M[redacted] odvolání do výroku o vině.

Pokud jde o obžalované Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] dospěl soud k závěru o jejich vině v základní skutkové podstatě podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Se závěry učiněnými v rozsudku ohledně základní skutkové podstaty se státní zástupce ztotožňuje, přestože úvahy nalézacího soudu jsou oproti rozborům provedeným v obžalobě poměrně strohé. Nicméně jsou v souladu se závěry státního zástupce, na rozdíl od skutkové podstaty kvalifikované, které musí být věnována náležitá pozornost. Soud dospěl k závěru, že zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 2 písm. a) a c) trestního zákoníku spáchán nebyl. Písm. a) druhého odstavce vyžaduje, aby pachatel opatřil činem uvedeným v odstavci 1 (podle soudu prokázaným) sobě nebo jinému značný prospěch. Písm. c) druhého odstavce je naplněno tehdy, způsobí-li pachatel takovým činem (uvedeným v odstavci 1) vážnou poruchu v činnosti orgánu státní správy, územní samosprávy, soudu, nebo jiného orgánu veřejné moci. Soud nezhodnotil řádně listinné důkazy a dospěl k nesprávnému závěru, že žádná z těchto alternativ kvalifikované skutkové podstaty naplněna nebyla. Soud se domnívá, že 106 žadatelů, kteří obdrželi nebo si rozšířili řidičské oprávnění, nepředstavuje pro tyto osoby opatření značného prospěchu, příměr k částce 500.000,- Kč považuje za vágní a nedostatečný. Dále má za to, že činnost [redacted] ochromena nebyla, že úřad by sice měl přistoupit k odebrání neoprávněně vydaných řidičských oprávnění, nicméně do současné doby se nic neděje. Na č. l. 331-332 spisu je však založen rozbor [redacted] ze dne 14.11.2014, ze kterého vyplývá, že s každým neoprávněným držitelem řidičského oprávnění je nutno vést formální správní řízení a písemně komunikovat, přičemž dotyční se na adresách v [redacted] a v [redacted] nezdržují. Složitě by se dohledávala jejich bydliště v cizině, případně by se řízení muselo vést cestou ustanoveného opatrovníka, fakticky však takový krok postrádá

smysl, neboť uvedení cizinci stále disponují českými řidičskými průkazy a používají je. Navíc by taková akce byla zcela mimo kapacitní, finanční a materiálně technické možnosti [redacted] Následuje hrubý finanční odhad na nápravu závadového stavu s tím, že by bylo zapotřebí navíc cca 3,300.000,- Kč. Krajský úřad Středočeského kraje ve svém vyjádření ze dne 23.2.2015 (č. l. 460-461 spisu) mimo jiné uvádí, že byla způsobena vážná porucha v činnosti orgánu územní samosprávy při výkonu přenesené působnosti, jedná se zejména o zátěž správního orgánu při odnímání neoprávněně udělených řidičských oprávnění. Jejich držitelé mohou poškodit nebo ohrozit zájem státem chráněný, např. bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Samozřejmě bylo poškozeno dobré jméno orgánu územní samosprávy a snížena důvěra veřejnosti v činnost tohoto úřadu. Ministerstvo dopravy ČR uvedlo ve svém vyjádření ze dne 13.2.2015 (č. l. 506-508 spisu) obdobné skutečnosti, pokud jde o poruchu v činnosti orgánu územní samosprávy. Kromě finanční zátěže půjde především o personální zátěž, úřad by měl vést ***řízení*** o odnětí řidičských oprávnění, což se podepíše na jeho běžném chodu, zaměstnanci mohou mít např. problémy s dodržováním zákonných lhůt v rámci jiných řízení. Vyjádření Ministerstva dopravy ČR rovněž potvrdilo značný prospěch nemajetkové povahy, který získali držitelé neoprávněně vydaných řidičských průkazů. Jde o desítky osob, jež mohou takové řidičské průkazy používat všude tam, kde jsou uznávány, tedy ve státech Evropské unie, ale i v řadě dalších zemí. ***Ještě*** většího prospěchu dosáhli ti cizí státní příslušníci, ***jimž*** bylo řidičské oprávnění v jejich domovských státech odňato nebo ***jimž*** byl uložen zákaz řízení. Takové osoby tedy nemohou řídit motorová vozidla, a přesto se tak ***děje*** díky českým řidičským průkazům nezákonně vydaným. V případě rozšíření řidičských oprávnění o další skupiny se žadatelům rozšířila možnost získání zaměstnání v nákladní dopravě. Vzhledem ke značnému počtu všech vydaných řidičských průkazů tak všichni žadatelé získali neoprávněně značný prospěch nemajetkové povahy svým významem bezpečně přesahující hranici značného prospěchu, jenž je finančně dán částkou 500.000,- Kč. Ve 127 případech se cizí státní příslušníci stali držiteli řidičských průkazů. Kromě osobního užívání však řidičský průkaz bývá podmínkou pro získání různých druhů zaměstnání nebo je potřebný pro výkon vlastní výdělečné činnosti. Někteří držitelé si české řidičské průkazy vyměnili za řidičské průkazy svých domovských zemí, čímž je možnost jejich odebrání značně ztížena. Díky trestné činnosti obžalovaných 106 žadatelů získalo nabytím řidičských průkazů značný prospěch v souladu s § 138 odst. 1, 2 trestního zákoníku tak, jak má na mysli ust. § 329 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Tvrzení soudu o tom, že jde o jakési vágní konstrukce, se proto nezakládá na pravdě. Vyjádření kompetentních orgánů rovněž jednoznačně dokládají, že stíhanou trestnou činností byla způsobena vážná porucha v činnosti orgánu územní samosprávy v souladu s ust. § 329 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. c) trestního zákoníku.

Z důvodu nesprávné a nižší právní kvalifikace uložil soud obžalovaným Mgr. D[redacted], V[redacted] a V[redacted] naprosto nepřiměřeně mírné až symbolické tresty. Podmíněně odložené tresty odnětí svobody u Mgr. J[redacted] D[redacted] a E[redacted] V[redacted], jakož i peněžité tresty u E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] vůbec nekorespondují se závažností spáchané trestné činnosti. Všem obžalovaným měl být uložen nepodmíněný trest odnětí svobody vycházející z trestní sazby dané ust. § 329 odst. 2 trestního zákoníku, která činí tři léta až deset let odnětí svobody. U obžalovaného V[redacted] by byl na místě trest odnětí svobody při dolní hranici této trestní sazby se zařazením do věznice s dozorem, u obžalovaných Mgr. D[redacted] a V[redacted] by se mělo jednat o trest ještě podstatně přísnější, neboť tito dva obžalovaní byli klíčovými postavami předmětné kauzy. Veškeré záležitosti zařizovala obžalovaná V[redacted], nicméně bez součinnosti obžalovaného Mgr. D[redacted] jakožto úřední osoby by se neobešla.

Ostatní obžalovaní, tedy M[redacted] A[redacted], E[redacted] M[redacted] a D[redacted] M[redacted], byli obžaloby zproštěni podle § 226 písm. b) trestního řádu. Soud připouští, že si obžalované A[redacted] a M[redacted] musely být vědomy toho, že podepisují fiktivní nájemní smlouvy, které jim měly přinést určitý zisk. Podle soudu však nebylo prokázáno, že tyto nájemní smlouvy budou sloužit cizím státním příslušníkům k zajištění řidičských průkazů. Rozsudek se ovšem vůbec nevypořádal s argumenty, na které státní zástupce poukázal v obžalobě i ve své závěrečné řeči. Na fiktivních nájemních smlouvách se nacházejí úředně ověřené podpisy pronajímatelů a neověřené podpisy údajných nájemců. Z celkového počtu 102 nájemních smluv bylo 60 nájemních smluv formálně uzavřeno na adresu [redacted], z toho 47 nájemních smluv podepsala obžalovaná A[redacted] jako pronajímatel a 13 smluv jako pronajímatel podepsal [redacted] obžalovaný V[redacted]. 42 nájemních smluv bylo formálně uzavřeno na adresu [redacted] s podpisem obžalované M[redacted] jakožto pronajímatele. Pronajímatelé svoje podpisy na nájemních smlouvách často nechávali z důvodu větší věrohodnosti úředně ověřovat, a to hromadně, tedy na několika nájemních smlouvách v jeden den. Obžalovaná M[redacted] dne 24.4.2012 na poště v Praze nechala ověřit svůj podpis na 6 smlouvách, dne 28.5.2012 na poště v Mníšku pod Brdy na 8 smlouvách, dne 4.7.2012 na poště v Praze na 5 smlouvách, dne 15.8.2012 na 4 smlouvách a dne 18.9.2012 na poště v Řevnicích na 6 smlouvách. Obžalovaná A[redacted] dne 12.3.2012 na poště v Dobřichovicích nechala ověřit svůj podpis na 4 smlouvách, dne 27.4.2012 na poště v Dobřichovicích na 14 smlouvách, dne 28.5.2012 na poště v Jílovišti na 10 smlouvách a dne 26.7.2012 na poštách v Praze na 7 smlouvách. Obžalovaná A[redacted] tedy uzavřela 47 nájemních smluv, z toho 35 s ověřeným podpisem, obžalovaná M[redacted] potom 42 nájemních smluv, z toho 29 s ověřeným podpisem. S ověřováním podpisů pochopitelně obě ženy měly časové i finanční výdaje, při takovémto počtu smluv nelze uvěřit tomu, že by se u obžalovaného V[redacted], jemuž všechny nájemní smlouvy vracely podepsané, nezajímaly o to,

k jakému účelu budou sloužit a proč je zapotřebí, aby jejich podpisy byly ověřené. Věděly přitom, že se žádní cizí státní příslušníci v jejich nemovitostech nezdržují a zdržovat nebudou. Jistě byly motivovány finančním prospěchem, současně věděly nebo minimálně byly srozuměny s tím, že dotyční cizinci se budou údajným bydlištěm prokazovat na úředních místech. Pomocník ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku nemusí znát a většinou také nezná podrobnosti ohledně páchané trestné činnosti, postačuje rámcová představa, která jim v daném případě nepochybně známa byla. Je pravdou, že nepřišly do kontaktu s obžalovanou V[redacted] ani s obžalovaným Mgr. D[redacted] nicméně bylo by velmi naivní se domnívat, že je obžalovaný V[redacted] o celé záležitosti vůbec neinformoval a pouze si od nich přebíral podepsané a případně také ověřené nájemní smlouvy.

Obdobná a důkazně ještě lepší je situace u obžalovaného M[redacted] který prokazatelně poskytoval obžalované V[redacted] buď sám, nebo prostřednictvím třetích osob osobní údaje lidí bez jejich souhlasu a bez jejich vědomí. S těmito údaji se seznámil z osobních dokladů budoucích pojištěnců při uzavírání pojistných smluv. K dispozici měl desítky jmen, příjmení a rodných čísel (případně zkomolených jmen, příjmení a rodných čísel), které předával obžalované V[redacted] kterou zná. I když jej primárně zajímal finanční prospěch, nepochybně se zajímal o to, k jakému účelu obžalovaná V[redacted] tyto osobní údaje potřebuje. Na rozdíl od obžalovaných A[redacted] a M[redacted] je v případě obžalovaného M[redacted] k dispozici také odposlech a záznam telekomunikačního provozu, který soud zcela nepochopitelně považuje za nedostačující. Státní zástupce proto musí obsah zájmových hovorů opětovně zmínit, neboť obžalovaný se v nich ke svému podílu na páchané trestné činnosti doznává. Dne 24.11.2014 mu volá neztotožněný muž a ptá se jej, co chce dělat s tím spisem, co mu tam nechal na stole. Je tam sazba tři až deset let, známý mu sděluje, že je mimo podmínku a aby chápal vážnost situace. Obžalovaný přiznává, že zná M[redacted] (byť myslí obžalovanou V[redacted]) a že jí to dával. Kamarád jej nabádá, aby přijel a aby se nějak bránil, když s tím nebude nic dělat, tak s tím souhlasí. Jinému známému dne 25.11.2014 obžalovaný M[redacted] sděluje, že lidem dával litr za to, že šli s ním rovnou na poštu ověřit podpis, jde o tu pražskou záležitost. Téhož dne hovoří s JUDr. B[redacted] s tím, že kauza je vážná, rozsáhlá a že bude trvat dlouhou dobu. JUDr. B[redacted] chce mít jistotu, že dostane zaplaceno. Obžalovaný M[redacted] doznává, že ty osobní údaje dodával najednou ve větším počtu. Nejdříve si myslel, že jde o bydlení, potom zjistil, že jde o řidičáky. Chodil s lidmi na poštu, aby se tam ověřily podpisy. Je jasné, že ty osobní údaje pochází od něj. JUDr. B[redacted] jej nabádá, aby to zapřel, nicméně obžalovaný opakuje, že „tý ženský poskytoval osobní údaje". Soud zcela nesprávně interpretuje ust. § 88 odst. 1 trestního řádu a tvrdí, že tento hovor je procesně nepoužitelný. Ust. § 88 odst. 1 trestního řádu ovšem hovoří pouze o komunikaci mezi obviněným a obhájcem, přičemž JUDr. P[redacted] B[redacted]

obhájcem D[redacted] M[redacted] nebyl a není. Pouhá úvaha o tom, že by dotyčný mohl obžalovaného zastupovat, k procesní nepoužitelnosti nestačí, extenzivní výklad tohoto ustanovení není na místě.

Rovněž dne 25.11.2014 obžalovaný M[redacted] svému známému telefonicky sděluje, že ta ženská [redacted] to dodávala nějakému známému do Středočeského kraje. Kontakt už na ni nemá. Za jedno jméno od ní dostal dvě kila a čtyři sta si nechával ten její přítel. Potvrzuje, že již byl na výslechu a odmítl vypovídat, načež mu známý říká, že nebude vypovídat pořád. Stejně jako v případě obžalovaných A[redacted] a M[redacted] lze usuzovat na to, že obžalovaný M[redacted] neznal podrobnosti páchané trestné činnosti, byť od obžalované V[redacted] se jistě určité informace dozvěděl. Je však nepochybné, že věděl, že ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku pomáhá k trestné činnosti, na které se podílí úřední osoba. Byl s takovým postupem srozuměn, činil tak záměrně s vidinou finanční odměny, byť nepříliš vysoké. U obžalovaných A[redacted] M[redacted] a M[redacted] dospěl soud k nesprávnému závěru, že se trestné činnosti nedopustili přesto, že se žalované skutky staly. S ohledem na rozsah a dlouhodobost poskytované součinnosti je zřejmé, že s charakterem páchané trestné činnosti byli minimálně srozuměni, bez jejich podpory by obžalovaní Mgr. D[redacted] a V[redacted] měli své nezákonné jednání podstatně ztíženo.

Vzhledem ke shora uvedenému navrhuje, aby 1) Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek ohledně obžalovaných M[redacted] A[redacted] E[redacted] M[redacted] a D[redacted] M[redacted] v celém rozsahu podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního řádu zrušil a v souladu s ust. § 259 odst. 1, 5 písm. a) trestního řádu vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání, 2) Městský soud v Praze jako soud odvolací napadený rozsudek ohledně obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] v celém rozsahu podle § 258 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního řádu zrušil a v souladu s ust. § 259 odst. 1, 3 trestního řádu sám ve věci rozhodl.

Obžalovaná M[redacted] A[redacted] ve svém vyjádření k odvolání státní zástupkyně uvedla, že státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 ve vztahu k její osobě odůvodnil své odvolání ve stručnosti následovně. Pokud jde o ni a spoluobžalované M[redacted] a M[redacted], státní zástupce uvádí, že: a) soud připouští, že si musela být vědoma toho, že podepisuje fiktivní nájemní smlouvy, které jí měly přinést určitý zisk, b) podle soudu však nebylo prokázáno, že tyto nájemní smlouvy budou sloužit cizím státním příslušníkům k zajištění řidičských průkazů, c) rozsudek se ovšem vůbec nevypořádal s argumenty, na které státní zástupce poukázal v obžalobě i ve své závěrečné řeči, d) na fiktivních nájemních smlouvách se nacházejí úředně ověřené podpisy pronajímatelů a neověřené podpisy údajných nájemců, e) z celkového počtu 102

nájemních smluv bylo 60 nájemních smluv formálně uzavřeno na adresu [redacted] z toho 47 nájemních smluv podepsala obžalovaná A[redacted] jako pronajímatel a 13 smluv jako pronajímatel podepsal její druh, obžalovaný V[redacted] f) pronajímatelé svoje podpisy na nájemních smlouvách často nechávali z důvodu větší věrohodnosti úředně ověřovat, a to hromadně, tedy na několika nájemních smlouvách v jeden den, g) ona tedy dle jeho názoru uzavřela 47 nájemních smluv, z toho 35 s ověřeným podpisem, h) při takovémto počtu smluv nelze uvěřit tomu, že se u obžalovaného V[redacted], jemuž se všechny nájemní smlouvy vracely podepsané, nezajímala o to, k jakému účelu budou sloužit a proč je zapotřebí, aby podpisy byly ověřené, i) dle jeho názoru přitom věděla, že se žádní cizí státní příslušníci v její nemovitosti nezdržují a zdržovat nebudou a jistě tak byla motivována finančním prospěchem a j) současně měla vědět nebo minimálně být srozuměna s tím, že dotyční cizinci se budou údajným bydlištěm prokazovat na úředních místech. Dle podaného odvolání státního zástupce tak prvoinstanční soud v jejím případě a ohledně obžalovaných M[redacted] a M[redacted] dospěl k nesprávnému závěru, že se trestné činnosti nedopustili přesto, že se žalované skutky staly.

K odvolání státního zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2 se prostřednictvím svého obhájce vyjadřuje, a to tak, že zásadně nesouhlasí s odvoláním a argumentací, kterou uvádí státní zástupce v odvolání v její neprospěch. Především podanému odvolání vytýká, že: a) vůbec nehodnotí důkazy, b) vůbec nevytýká soudu I. stupně, v čem při jejich hodnocení pochybil, c) jen uvádí, že státní zástupce nesouhlasí s právní kvalifikací, d) ovšem nijak nereflektuje dokazování před soudem, e) důvody odvolání státního zástupce jsou tak nejasné, že z jeho obsahu není přímo patrno, jaké vady jsou vytýkány rozsudku či řízení, které mu předcházelo. Má za to, že odvolání státního zástupce je zcela nedůvodné, jelikož jednání, pro které je stíhána, nemůže být postižitelné podle předpisů trestního práva jako trestný čin a soud první instance tím, že rozhodl tak, že byla obžaloby zproštěna, nikterak nepochybil. Jak v odůvodnění svého rozsudku správně uvedl prvoinstanční soud, z výpovědí ostatních obžalovaných, svědků, z odposlechů, ani z listinných důkazů nevyplývají žádné skutečnosti v její neprospěch, žádné konkrétní údaje, které by prokazovaly, že by byla seznámena se zažalovanou organizovanou trestnou činností a věděla, k čemu jsou nájemní smlouvy využívány. Prvoinstanční soud tak dle jejího názoru zcela správně dospěl k závěru, že pro naplnění skutkové podstaty zažalovaného trestného činu chybí jednoznačné prokázání subjektivní stránky, a proto ji ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby zprostil. Rovněž by ráda připomněla svou obhajobu, kterou zastávala po celé přípravné řízení a v řízení před soudem, která se shora uvedeným závěrem soudu první instance koresponduje. Trestní zákoník stanoví, že žalovaného trestného činu se dopustí úřední osoba, která v úmyslu způsobit jinému škodu nebo jinou závažnou újmu anebo opatřit sobě nebo jinému neoprávněný

prospěch nesplní povinnost vyplývající z její pravomoci. Trestný čin pomoci dle ust. § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku, z jehož spáchání je obviněna, je trestným činem úmyslným. Pro naplnění skutkové podstaty stíhaného trestného činu je tedy, z hlediska zavinění, třeba úmyslu buď přímého ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem), nebo alespoň nepřímého ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn), směřujícího k umožnění nebo usnadnění jinému spáchání trestného činu. Logicky by tedy mělo být najisto postaveno, že se popisovaného jednání dopouštěla s úmyslem směřujícím k umožnění nebo usnadnění jinému spáchání trestného činu. Žádný svědek, ani obžalovaný v přípravném řízení ani v řízení před soudem nesdělil takové skutečnosti, z kterých by vyplynul či mohl vyplynout závěr, že by věděla, k čemu jsou nájemní smlouvy používány. Ze žádných jiných důkazů, skutečností, ani provedených výslechů v přípravném řízení ani v řízení před soudem však nevyplývá, že by byla byť jen srozuměna s tím, že by se obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] měl dopouštět trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby s využitím dokumentů pocházejících od ní. Je tedy zřejmé, že jednání, pro které je stíhána, nemůže být postižitelné podle předpisů trestního práva jako trestný čin. Ze všech těchto důvodů pak navrhuje, aby bylo odvolání státního zástupce jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Obžalovaná E[redacted] M[redacted] ve svém vyjádření k odvolání státní zástupkyně uvedla, že **nalézací soud opřel své zprošťující rozhodnutí po rozsáhlém dokazování zejména o neprokázání její subjektivní stránky. S tímto závěrem se lze podle ní zcela ztotožnit. Ve shodě s jejími dřívějšími vyjádřeními a podáními opakovaně uvádí, že A[redacted] V[redacted] [redacted], se na ni obrátil s možností přivýdělku pro ni cestou pronájmu neobývané části jejího domu cizincům. S tím souhlasila i s ohledem na svůj věk, příjmy i [redacted]. Posléze jí A[redacted] V[redacted] postupně nosil již dopředu vyplněné smlouvy, které podepsala, za celou dobu od něj obdržela jen nepatrnou částku jako zálohu, nájmy se z nějakého důvodu nerealizovaly, více i s ohledem na svoji osobní situaci nezjišťovala a pak již začalo policejní šetření. Vůbec nevěděla o existenci E[redacted] V[redacted] a Mgr. J[redacted] D[redacted] a jejich angažmá v této věci, tím spíše pak o tom, že jí podepsané nájemní smlouvy mají pomoci k neoprávněnému vydávání řidičských průkazů [redacted]. O neexistenci důkazů o její vědomosti, k čemu mají nájemní smlouvy posloužit, svědčí nejen soubor opatřených a provedených důkazů, ale svým způsobem i odůvodnění odvolání státního**

zástupce, ke kterému se nyní vyjadřuje. Toto odvolání sice vyjadřuje nesouhlas se zprošťujícím rozsudkem ohledně ní, ale ani ono neobsahuje odkaz na žádný důkaz, který by ji konkrétně usvědčoval z vědomosti o tom, jak bylo následně s jejími nájemními smlouvami naloženo. Odvolání se v podstatě pouze omezuje na úvahu, že nelze uvěřit tomu, že by se nezajímala u spoluobžalovaného A[redacted] V[redacted] na jehož žádost podepsala desítky nájemních smluv, k jakému účelu budou sloužit. Za stávající důkazní situace se podle ní zcela uplatní konstantní judikatura (např. R 4686/1933, TR NS 28/2006-T914), podle které sice nemusí pomocník znát detaily jednání hlavního pachatele, jemuž pomáhá, ale pro trestnost pomocníka se vyžaduje alespoň hrubá představa a znalost toho, co bude hlavní pachatel konat či koná. Protože Mgr. D[redacted] vůbec neznala ani netušila jeho existenci a nevěděla podle provedených důkazů nic o jeho jednání, lze napadené rozhodnutí nalézacího soudu považovat za správné a odpovídající. Z těchto důvodů navrhuje odvolání státního zástupce v části jí se týkající zamítnout.

Obžalovaný D[redacted] M[redacted] ve svém vyjádření k odvolání státní zástupkyně uvedl, že státní zástupce odůvodnil své odvolání zejména tím, že podle něj byla obžalovaným naplněna subjektivní stránka trestního činu, a to tím, že obžalovaný podle státního zástupce, ačkoliv neznal podrobnosti páchané trestné činnosti, věděl, že ve smyslu § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku pomáhá k trestné činnosti, na které se podílí úřední osoba. Státní zástupce má za to, že je nesprávný závěr soudu prvního stupně o tom, že se obžalovaný trestné činnosti nedopustil. Dle státního zástupce byl obžalovaný s nezákonným postupem srozuměn a činil jej záměrně s vidinou finanční odměny, byť nepříliš vysoké. Státní zástupce je toho názoru, že s ohledem na rozsah a dlouhodobost poskytované součinnosti je zřejmé, že obžalovaný byl s charakterem páchané trestné činnosti minimálně srozuměn a že bez podpory obžalovaného a obžalované M[redacted] A[redacted] a obžalované E[redacted] M[redacted] by obžalovaní Mgr. J[redacted] D[redacted] a E[redacted] V[redacted] měli své nezákonné jednání podstatně ztíženo. Státní zástupce se zároveň vyjádřil k otázce procesní nepoužitelnosti odposlechu, který byl pořízen o komunikaci obžalovaného a JUDr. P[redacted] B[redacted]. Podle státního zástupce soud prvního stupně nesprávně interpretuje § 88 odst. 1 trestního řádu, když tvrdí, že tato komunikace je procesně nepoužitelná z důvodu nepřípustnosti provádění odposlechů mezi obhájcem a obviněným. Státní zástupce se domnívá, že pouhá úvaha o tom, že by JUDr. P[redacted] B[redacted] mohl obžalovaného zastupovat, k procesní nepoužitelnosti nestačí a extenzivní výklad tohoto ustanovení tak není na místě. Obžalovaný s podaným odvoláním nesouhlasí. Soud prvního stupně dospěl v rozsudku k závěru, že jednání obžalovaného nenaplňuje znaky skutkové podstaty zločinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku jako pomocníka dle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Podle odůvodnění

soudu prvního stupně nebyla v případě obžalovaného naplněna subjektivní stránka trestního činu. Soud prvního stupně v této souvislosti uvedl, že i v případě, že by bylo možné vycházet ze všech provedených odposlechů, má tento soud za to, že tyto důkazy jsou pro jednoznačné prokázání subjektivní stránky obžalovaného nedostatečné. Podle soudu prvního stupně se nepodařilo prokázat, že by obžalovaný byl seznámen s následným postupem obžalované V[redacted], tedy že by věděl, k čemu přesně slouží údaje, které jí poskytl. Soud prvního stupně zároveň uvedl, že obžalovaný ostatní spolupachatele neznal, takže celá anabáze zajišťování řidičských průkazů, včetně jejich žadatelů, mu nebyla známa. Podle soudu prvního stupně tak z několika vět, které byly v odposleších zajištěny, a kde se zmiňují řidičské průkazy, nelze jednoznačně dovodit, že by obžalovaný byl i v nepřímém úmyslu srozuměn s tím, že napomáhá trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 trestního zákoníku tak, jak bylo popsáno ve sděleném obvinění či obžalobě. Soud prvního stupně tak uzavřel, že státní zástupce staví svůj závěr o vině obžalovaného pouze na domněnkách, které k prokázání viny nepostačují. Ve vztahu k odposlechu ze dne 25.11.2014, kdy obžalovaný volal svému právnímu zástupci JUDr. B[redacted] pak soud prvního stupně uvedl, že jde o procesně nepoužitelný odposlech ve smyslu § 88 odst. 1 trestního řádu, a to z důvodu, že provádění odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu mezi obhájcem a obviněným je nepřípustné. Soud prvního stupně k tomuto závěru dospěl i přesto, že se ještě nejednalo o ustanoveného obhájce nebo obhájce na plnou moc, ale zdůraznil, že v širším kontextu a materiálním výkladu tohoto ustanovení je nutné takový odposlech považovat za nepřípustný, protože právní zástupce byl obžalovaným požádán o právní pomoc, radil obžalovanému, jak má k vyšetřování celé věci přistupovat, a obhajobu nepřevzal pouze z důvodu nedostatku finančních prostředků obžalovaného. Soud prvního stupně tedy z výše popsaných důvodů rozhodl v pochybnostech ve prospěch obžalovaného a ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu obžalovaného obžaloby zprostil, a to pro nedostatek subjektivní stánky. V žalobním návrhu označený skutek tak podle soudu prvního stupně není trestným činem. **Z uvedených důvodů považuje obžalovaný odvolání podané státním zástupcem za nedůvodné.** Závěrem obžalovaný dodává, že rozsudek považuje za řádně odůvodněný, neboť soud prvního stupně zřetelně vyložil úvahy, kterými se při rozhodování řídil, uvedl, z jakého důvodu obžalovaného zprošťuje obžaloby. **Obžalovaný proto navrhuje, aby Městský soud v Praze toto odvolání podle ust. § 256 trestního řádu zamítl.**

Obžalovaný A[redacted] V[redacted] ve svém vyjádření k odvolání státní zástupkyně uvedl, že zásadně nesouhlasí s odvoláním a argumentací, kterou uvádí státní zástupce v odvolání v jeho neprospěch. Především podanému odvolání vytýká, že: a) vůbec nehodnotí důkazy, b) vůbec nevytýká soudu I. stupně, v čem při jejich hodnocení pochybil, c) jen uvádí, že státní zástupce nesouhlasí s právní kvalifikací, d) ovšem nijak nereflektuje dokazování před soudem, e) důvody

odvolání státního zástupce jsou tak nejasné, že z jeho obsahu není přímo patrno, jaké vady jsou vytýkány rozsudku či řízení, které mu předcházelo. Jak ostatně uvedl již v odvolání, které podal dne 9.6.2016, trestný čin pomoci dle ust. § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k trestnému činu zneužití pravomoci úřední osoby dle ust. § 329 odst. 1 písm. c), odst. 2 písm. a), písm. c) trestního zákoníku, z jehož spáchání na něj byla podána obžaloba, je trestným činem úmyslným. Pro naplnění skutkové podstaty stíhaného trestného činu je tedy, z hlediska zavinění, třeba úmyslu buď přímého ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (pachatel chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoně porušit nebo ohrozit zájem chráněný takovým zákonem), nebo alespoň nepřímého ve smyslu ust. § 15 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku (pachatel věděl, že svým jednáním může takové porušení nebo ohrožení způsobit, a pro případ, že je způsobí, byl s tím srozuměn), směřujícího k umožnění nebo usnadnění jinému spáchání trestného činu. Logicky by tedy mělo být najisto postaveno, že se popisovaného jednání dopouštěl s úmyslem směřujícím k umožnění nebo usnadnění jinému spáchání trestného činu. Žádný svědek, ani obžalovaný v přípravném řízení ani v řízení před soudem nesdělil takové skutečnosti, z kterých by vyplynul či mohl vyplynout závěr, že by věděl, k čemu jsou nájemní smlouvy používány. Ze žádných jiných důkazů, skutečností, ani provedených výslechů v přípravném řízení ani v řízení před soudem však nevyplývá, že by byl byť jen srozuměn s tím, že by se obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] měl dopouštět trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby s využitím dokumentů pocházejících od něj. Je tedy zřejmé, že jednání, pro které je stíhán, nemůže být postižitelné podle předpisů trestního práva jako trestný čin. Ze všech těchto důvodů pak navrhuje, aby bylo odvolání státního zástupce jako nedůvodné podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání podaného obžalovanými a státní zástupkyní přezkoumal podle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Poté dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted], stejně jako odvolání státní zástupkyně v neprospěch obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] do výroku o vině a v neprospěch obžalovaných M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] do výroku o vině nejsou důvodná, a to v zásadě s odkazem na argumentaci soudu prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, se kterou se odvolací soud ztotožňuje. O důvodnosti odvolání státní zástupkyně v neprospěch obžalovaného D[redacted] M[redacted] do výroku o vině bude pojednáno níže.

Jak odvolací soud zjistil, řízení před soudem prvního stupně proběhlo v plném souladu s odpovídajícími ustanoveními trestního řádu, přičemž všechna procesní práva obžalovaných, zejména jejich právo na obhajobu, byla dodržena.

Podle § 2 odst. 5 trestního řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí. Podle § 2 odst. 6 trestního řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Pokud jde o obžalované Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] A[redacted] V[redacted] M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted], soud prvního stupně provedl všechny důkazy, které jsou potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, provedené důkazy v odůvodnění svého rozsudku hodnotil způsobem uvedeným v § 2 odst. 6 trestního řádu a dospěl ke správným skutkovým zjištěním. Hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, před nímž se důkazy bezprostředně provádějí, odvolací soud není oprávněn toto hodnocení změnit, může nalézacímu soudu vytknout pouze případnou neúplnost provedeného dokazování, nebo procesní vady, které by měly za následek neplatnost provedených důkazů. Takové závady však v řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, zjištěny nebyly.

Skutková zjištění Obvodního soudu pro Prahu 2 týkající se obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] jsou tedy správná a úplná a soud zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok o vině těchto obžalovaných (v podobě skutkových zjištění) proto shledává odvolací soud zcela správným. Obvodní soud pro Prahu 2 dospěl k závěru o vině obžalovaných na podkladě důkazů provedených v hlavním líčení. Nalézací soud vycházel z výpovědí svědků, z úředních záznamů o podaném vysvětlení osob a z listinných důkazů uvedených v napadeném rozsudku, jakož i z odposlechů a záznamu telekomunikačního provozu. Co se týká obžalovaných M[redacted] A[redacted] E[redacted] M[redacted] a D[redacted] M[redacted], Obvodní soud pro Prahu 2 dospěl na základě dokazování provedeného v hlavním líčení k závěru, že, stručně řečeno, o podstatné části skutkového stavu nevyvstaly v řízení žádné pochybnosti a tento skutkový stav byl prokázán souladně působícími důkazy. Nebylo však mimo jakoukoli důvodnou pochybnost prokázáno, že by tito obžalovaní naplnili projednávaným skutkem subjektivní stránku skutkové podstaty zažalovaného (nebo jiného) trestného činu.

Městský soud v Praze konstatuje, že z hlediska ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu byly provedeny prakticky všechny potřebné a především reálně dosažitelné důkazy, které k úplnému objasnění skutkového stavu věci mohly přispět a nalézací soud si vytvořil patřičný skutkový základ pro své věcně správné rozhodnutí. Se stejnou pečlivostí byly totiž objasňovány okolnosti svědčící proti obžalovaným, jakož i okolnosti svědčící v jejich prospěch, když případné provedení důkazů dalších nemohlo na skutkových závěrech již nic změnit. Shromážděné důkazy obvodní soud hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, tj. podle svého vnitřního přesvědčení založeného na odpovědném uvážení všech okolností případu jednotlivě, v jejich souhrnu i ve všech relevantních vzájemných souvislostech, následně byla učiněna logicky odůvodněná skutková zjištění a objektivní zhodnocení vyústilo ve výrok o vině obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted], jakož i ve výrok o nevině obžalovaných M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted]. Jestliže nalézací soud v souladu s jednou ze stěžejních zásad trestního řízení, zásadou volného hodnocení důkazů, dospěl k výše uvedeným závěrům, s tím, že k bezpečnému prokázání viny obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] ve smyslu napadeného rozsudku mu provedené důkazy plně postačují, zatímco k bezpečnému prokázání viny obžalovaných M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] ve smyslu podané obžaloby mu provedené důkazy nepostačují, nebylo možno do této jeho individuální rozhodovací pravomoci a závažné individuální odpovědnosti za spravedlivé a zákonné rozhodnutí již jakkoliv zasahovat, postupoval-li zároveň důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Městský soud v Praze akceptuje výrok o vině obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted], jakož i výrok o neprokázání viny obžalovaných M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] a v zájmu stručnosti na odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje a s tímto se ztotožňuje, přičemž připomíná, že nalézací soud bezpečný základ pro svá skutková zjištění a pro závěr o vině obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] a pro závěr o nevině obžalovaných M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] získal po logickém zhodnocení před ním provedených důkazů, když jeho vnitřní přesvědčení bylo přitom založeno na bezprostředních dojmech získaných z ústních výpovědí hlavních aktérů, tj. těch obžalovaných, kteří v hlavním líčení vypovídali, svědků, jakož i z obsahu listinných důkazů a telefonních odposlechů.

Po řádně provedeném dokazování soud prvního stupně dospěl k závěru, že se obžalovaní Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] dopustili jednání tak, jak je popsáno ve výroku napadeného rozsudku. Tyto závěry soudu prvního stupně o vině obžalovaných shledává Městský soud v Praze zcela správnými. Městský soud v Praze v návaznosti a ve shodě s odůvodněním napadeného rozsudku konstatuje, že důkazy řádně provedenými nalézacím soudem v hlavním líčení bylo prokázáno, že skutek tak, jak je popsán ve výroku

napadeného rozsudku, se stal a že se jej dopustili obžalovaní Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] Jednotlivé důkazy, uvedené a analyzované v odůvodnění rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 6 T 316/2015 ze dne 3.5.2016, jsou ve vzájemném souladu a tvoří ucelený okruh důkazů ničím nenarušovaný, který usvědčuje obžalované způsobem nepřipouštějícím důvodné pochybnosti. Nebylo zjištěno nic, co by vylučovalo či omezovalo trestní odpovědnost obžalovaných za jejich jednání. K argumentaci Obvodního soudu pro Prahu 2 odvolací soud doplňuje následující.

Z personálních materiálů bylo zjištěno, že obžalovaný Mgr. D[redacted] jednal v postavení úřední osoby jako odpovědný úředník územní samosprávy ve smyslu ust. § 127 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. Činnost v postavení úřední osoby vykonával od roku [redacted] S ohledem na jeho vzdělání, praxi a zkušenosti v daném oboru byl v roce [redacted] jmenován vedoucím oddělení registru řidičů a jako jediný pověřen řízením ve věci vydávání řidičských průkazů cizím státním příslušníkům ve složitějších případech. V rámci svojí činnosti vykonával kontrolní činnost autoškol v působnosti úřadu, kde byl zaměstnán. Hlavní problematika jeho činnosti byla v kontrole dodržování ustanovení zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, upravujících vydávání řidičských průkazů cizím státním příslušníkům, kdy s těmito změnami byl seznámen, stejně jako s metodikou, jejímž předmětem byl doporučený postup prověřování dokladů předkládaných k žádostem o vydávání řidičských průkazů cizím státním příslušníkům. V roce 2012 průběžně vydal řidičské průkazy cizím státním příslušníkům v počtu 207, celkem bylo v roce 2012 vydáno 589 řidičských průkazů cizím státním příslušníkům. V roce 2011 bylo vydáno celkem 445 řidičských průkazů cizím státním příslušníkům, z toho obžalovaným Mgr. D[redacted] nebyl vydán žádný řidičský průkaz.

Výrok rozsudku čítá 136 řidičských průkazů vydaných způsobem odporujícím správnímu řádu. Obžalovaný Mgr. D[redacted] měl za povinnost konat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v souvislosti s tím opatřovat podklady. Nevěrohodnost všech podávaných žádostí včetně příloh vyplývala z těchto společných znaků: v řízení o vydávání řidičských průkazů cizím státním příslušníkům nejen z Evropské unie, ale i dalších států, vystupovala jediná osoba jako zmocněnec všech žadatelů, která mu předkládala žádosti včetně příloh a této jediné osobě řidičské průkazy předával, nájemními smlouvami dokládaná obvyklá bydliště žadatelů na území České republiky byla pouze dvě a na adresách, nacházejících se vždy pouze v působnosti jeho úřadu, pronajímatelé byli tři, stále tytéž osoby, v čestných prohlášeních žadatelů o osobních vazbách k občanům České republiky se řada osob objevuje opakovaně (případně i s různými daty narození), v čestných prohlášeních všichni žadatelé prohlašovali, že jim v domovském státě nebyl vydán, pozastaven nebo odebrán řidičský průkaz, žadatelé absolvovali pouze

dvě autoškoly a lékařské posudky způsobilosti k řízení motorového vozidla všem žadatelům vystavovali pouze dva lékaři. I průměrně inteligentní člověk, natož pak vysoce erudovaný odborník s dlouholetou praxí, kterým obžalovaný je, by v daném případě musel mít důvodné pochybnosti, že se předkládané materiály zakládají na pravdě, čímž vyvstává důvod k prověření deklarovaných skutečností, což obžalovaný neučinil. V jeden okamžik bylo podáváno několik žádostí najednou a v týž okamžik předával jedné osobě několik vyhotovených řidičských průkazů, přičemž podklady související s novými žádostmi a již vyhotovenými řidičskými průkazy vždy obsahovaly výše uvedené a stále se opakující stejně nevěrohodné skutečnosti. Skutečnosti o absolvování totožných autoškol všemi žadateli a vydávání lékařských posudků všem žadatelům stále stejnými lékaři nebyly předmětem jeho prověření, neboť nespadaly do územní působnosti jeho úřadu, avšak vzhledem k jeho dlouholetým pracovním zkušenostem v dané oblasti měly být varovným signálem ke zvýšené obezřetnosti při hodnocení ostatních tvrzených skutečností. Ty záměrně vůbec neprověřil, ač mu to jeho pracovní zařazení umožňovalo. Řádným prověřením těchto skutečností by zjistil nepravdivost tvrzení o obvyklých bydlištích žadatelů, neexistenci deklarovaných osobních vazeb žadatelů a zneužití osobních údajů osob, k nimž žadatelé měli mít osobní vazby, zjistil by i důvody, proč žadatelé usilovali o vydání řidičského průkazu v České republice. Nečinností v řízeních o vydávání řidičských průkazů ohrozil zájem chráněný zákonem, což je především nestranné a objektivní obstarávání věcí obecného zájmu, kdy byl v postavení osoby, která o věcech obecného zájmu rozhodovala.

Z výše uvedených skutečností vyplývá, že 106 žadatelů cizích státních příslušníků získalo řidičské průkazy v celkovém počtu 127, které by při řádné a důsledné činnosti správního orgánu nezískali. V případě rozšíření řidičských oprávnění o další skupiny se žadatelům rozšířila možnost získání zaměstnání i v nákladní dopravě. Obžalovaný Mgr. D[redacted] při vydávání řidičských průkazů projevoval značnou a soustavnou lhostejnost k obsahu předkládaných podkladů, kterou tak fakticky vyjadřoval minimálně srozumění s obcházením zákona a z něj vyplývajících povinností, přičemž věděl nebo byl srozuměn s tím, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákoníkem. Ohrožení zájmu chráněného zákonem lze spatřovat v nedostatečném prověřování totožnosti žadatelů, protože se jednalo o cizí státní příslušníky, neboť následně vydané řidičské průkazy jsou některými správními orgány akceptovány jako doklady totožnosti. Stíhaným jednáním opatřil jiným osobám prospěch jednak nemajetkové povahy spočívající v získání řidičského průkazu, jenž by za předpokladu řádně vedeného správního řízení žadatelé nezískali a jednak prospěch majetkového charakteru spojený s finančními plněními, která výše uvedení účastníci od jednotlivých žadatelů o řidičský průkaz zprostředkovaně inkasovali.

Podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku je organizátorem trestného činu ten, kdo spáchání trestného činu zosnoval nebo řídil. Obžalovaná V[redacted] se záměrem získání osobního prospěchu pro svou osobu od všech žadatelů opatřila doklady, které ji opravňovaly jednat ve správních řízeních, zorganizovala ověření podpisů žadatelů na těchto dokladech, o čemž svědčí opakovaná úřední ověření podpisů několika žadatelů na jednom místě v jeden den, ač žadatelé pocházejí z různých míst Rakouska i z jiných států. Opatřila formuláře nájemních smluv a sjednala pronajímatele, kteří nájemní smlouvy podepisovali, opatřila čestná prohlášení žadatelů o osobních vazbách k občanům České republiky a opatřila osobní údaje těchto osob, bez jejich souhlasu a vědomí. Žádosti o vydání řidičských průkazů, nájemní smlouvy i čestná prohlášení žadatelů o osobních vazbách osobně vyplnila, ač si byla vědoma, že údaje, které v dokladech žadatelů uváděla, neodpovídají skutečnosti, přičemž si byla vědoma, že takto vyhotovené doklady budou prokazovat zákonné podmínky pro vydání řidičských průkazů. Opakovaně a v jeden den obvykle ve větším počtu v průběhu roku 2012 takto vyhotovené doklady předkládala obžalovanému Mgr. D[redacted] k rozhodnutí o vydání řidičského průkazu, kdy vyhotovené řidičské průkazy při podávání nových žádostí průběžně vyzvedávala, tedy byla si vědoma, že na základě těchto fiktivních dokladů budou a byly vydány řidičské průkazy, které by za předpokladu řádného správního řízení vydány nebyly. Z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu bezpečně vyplývá, že se s obžalovaným Mgr. D[redacted] dobře zná, a to i v osobní rovině, nikoliv pouze z hlediska úředního styku. Všechny shromážděné důkazní prostředky jednoznačně usvědčují obžalovanou V[redacted] jako osobu, která předmětnou „akci" zorganizovala a řídila.

Podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku je pomocníkem k trestnému činu ten, kdo umožnil jinému spáchání trestného činu, zejména opatřením prostředků, odstraněním překážek, vylákáním poškozeného na místo činu, hlídáním při činu, radou, utvrzováním v předsevzetí nebo slibem přispět po trestném činu. Nepochybně se záměrem získání finančního prospěchu obžalovaný V[redacted] průběžně opatřoval prostředky spočívající ve vydávání fiktivních nájemních smluv, které měly deklarovat obvyklé bydliště žadatele v řízení o vydání řidičského průkazu v České republice, ač si byl vědom, že se nájemci (žadatelé o řidičský průkaz) v nemovitostech nebudou zdržovat a nezdržovali se. Věděl, že nájemní smlouvy mají v řízení o vydání řidičského průkazu prokazovat obvyklé bydliště žadatele, a věděl, že na základě podepsaných nájemních smluv budou vydány řidičské průkazy cizím státním příslušníkům, čímž vědomě pomohl ke spáchání trestného činu, tedy k vydání řidičských průkazů cizím státním příslušníkům, neboť jinak by jim řidičské průkazy vydány nebyly. Ze zpráv společnosti ČEZ se jednoznačně podává, že se v inkriminovaných objektech na adresách [redacted] a [redacted] v roce 2012 vůbec nezvýšily výdaje za elektřinu oproti předchozím rokům,

přičemž není pochyb o tom, že skuteční nájemci (navíc v tak značném počtu) by znamenali skokový nárůst spotřeby elektřiny. Za pronajímatele byl v kontaktu s obžalovanou V[redacted] a případně také s obžalovaným Mgr. D[redacted] pouze obžalovaný V[redacted]

Pochybení nebylo shledáno ani v právní kvalifikaci jednání obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted], která je zcela v souladu se zákonem účinným v době spáchání trestného činu, tedy trestním zákoníkem č. 40/2009 Sb. v platném znění, kdy soud prvního stupně správně dospěl k závěru, že obžalovaný Mgr. J[redacted] D[redacted] svým jednáním naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, obžalovaná E[redacted] V[redacted] spáchala přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku jako organizátor podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a obžalovaný A[redacted] V[redacted] se dopustil přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku jako pomocník podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku. Městský soud v Praze nemohl přijmout odvolací námitku státní zástupkyně týkající se údajného naplnění kvalifikované skutkové podstaty stíhaného trestného činu ve smyslu odst. 2 písm. a), c) § 329 trestního zákoníku. Odvolací soud se zcela ztotožnil s argumentací soudu I. stupně v napadeném rozsudku a obhájce obžalované E[redacted] V[redacted] v písemném odůvodnění odvolání vztahující se k údajnému opatření značného prospěchu a způsobení vážné poruchy v činnosti orgánu územní samosprávy a opakuje zejména tolik, že naplnění těchto znaků kvalifikované skutkové podstaty se nejen nepodařilo konkrétně prokázat, ale navíc bylo chybně obžalovaným sděleno v usnesení o zahájení trestního stíhání, kdy popis skutku neodpovídá právním větám kvalifikované skutkové podstaty. S ohledem na shora uvedené důkazy, resp. skutková zjištění z nich vyplývající je očividné, že závěr soudu prvního stupně o právní kvalifikaci obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted], E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] je podložený a správný.

Městský soud v Praze sdílí rovněž závěr nalézacího soudu o neprokázání subjektivní stránky skutkové podstaty žalovaného trestného činu u obžalovaných M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] Skutková zjištění v jejich případě neumožňují učinit závěr, o němž nejsou důvodné pochybnosti, že tyto obžalované věděly nebo byly srozuměny s tím, že fiktivní nájemní smlouvy slouží cizím státním příslušníkům k zajištění řidičských průkazů. V projednávané věci existuje i dle názoru Městského soudu v Praze důvodná pochybnost a ta při respektu k zásadě in dubio pro reo postačuje k tomu, aby nebylo možno vynést odsuzující rozsudek, ale i k tomu, aby obžalované M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] byly zproštěny obžaloby právě s ohledem na tuto zásadu. Ústavní soud deklaruje, že ani vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Princip presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese konkrétní důkazní břemeno; existují-li

jakékoliv rozumné pochybnosti, nelze je vyložit v neprospěch obviněného, resp. obžalovaného, ale naopak je nutno je vyložit v jeho prospěch. Z principu presumpce neviny plyne pravidlo in dubio pro reo, dle kterého, není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného (obžalovaného).

Městský soud v Praze v souladu s napadeným rozsudkem konstatuje, že na základě provedených důkazů a jejich vyhodnocení nelze dospět k závěru, že se obžalované M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] nedopustily vůbec ničeho z toho, z čeho jsou obžalobou viněny, a proto nelze postupovat ve smyslu ustanovení § 226 písm. a) trestního řádu a zprostit je obžaloby z důvodu, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalované stíhány. Důvod uvedený v § 226 písm. a) trestního řádu se uplatní jen tehdy, když soud po vyčerpání všech dosažitelných důkazů opatřených a provedených za součinnosti stran a na základě výsledků provedeného dokazování nemůže spolehlivě (bez rozumných a důvodných pochybností) uzavřít, že se vůbec stal skutek uvedený v žalobním návrhu, který je předmětem rozhodování v hlavním líčení.

Lze tak jen zopakovat, že pro vinu těchto dvou obžalovaných nesvědčí ani důkazy přímé, ale ani ucelený okruh důkazů nepřímých, které by je usvědčovaly způsobem nepřipouštějícím důvodné pochybnosti, a to zejména z hlediska naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty projednávaného trestného činu. Pokud Obvodní soud pro Prahu 2 napadeným rozsudkem sp. zn. 6 T 316/2015 ze dne 3.5.2016 obžalované M[redacted] A[redacted] a E[redacted] M[redacted] zprostil obžaloby ve smyslu ust. § 226 písm. b) trestního řádu, postupoval správně a s tímto výrokem rozsudku se lze ztotožnit. Městský soud v Praze pro úplnost připomíná, že důvod uvedený v § 226 písm. b) trestního řádu se uplatní v případě, že se skutkový děj, který tvoří základ obžaloby, sice skutečně alespoň zčásti udál (došlo k tomu, v čem bylo spatřováno jednání a následek, tj. byla spolehlivě prokázána podstata skutku, o němž je soud povinen a oprávněn rozhodovat podle § 220 odst. 1 trestního řádu), ale prokázaný skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, nenaplňuje všechny objektivní i subjektivní znaky žádné skutkové podstaty trestného činu.

K závěrům nalézacího soudu ohledně obžalovaného D[redacted] M[redacted] Městský soud v Praze uvádí, že podle § 88 odst. 1 trestního řádu provádění odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mezi obhájcem a obviněným je nepřípustné. Odposlech telekomunikačního provozu na stanici (komunikačním zařízení) obhájce ve vztahu k obviněnému, kterého obhajuje, je ve smyslu předposlední věty nepřípustný, a nemůže proto být ani nařízen (jestliže by byl státním zástupcem podán návrh na takový odposlech, musí být

soudcem zamítnut). Pokud je odposlouchávání telekomunikační provoz na stanici (komunikačním zařízení) obviněného a je policejním orgánem zjištěno, že je nebo byl zaznamenáván rozhovor s jeho obhájcem, je povinností tohoto orgánu záznam o odposlechu bezodkladně (tedy ihned) zničit. Přitom je nepřípustné informace, které se v této souvislosti dozvěděl, použít v jakémkoli směru a k jakémukoli účelu. K pojmu obhájce srov. § 35 a násl. trestního řádu.

Obvodní soud pro Prahu 2 tedy pochybil, pokud dospěl k závěru o nepoužitelnosti telefonního odposlechu mezi obžalovaným D[redacted] M[redacted] a JUDr. B[redacted], kdy soud nesprávně interpretuje ust. § 88 odst. 1 trestního řádu. Zde se odvolací soud přiklání k právnímu názoru státní zástupkyně v písemném odůvodnění jejího odvolání, že ust. § 88 odst. 1 trestního řádu hovoří pouze o komunikaci mezi obviněným a obhájcem, přičemž JUDr. P[redacted] B[redacted] obhájcem D[redacted] M[redacted] nebyl a není. Pouhá úvaha o tom, že by dotyčný mohl obžalovaného zastupovat, k procesní nepoužitelnosti nestačí, extenzivní výklad tohoto ustanovení není na místě.

Městský soud v Praze konstatuje, že třebaže odvolací soud není oprávněn soud prvního stupně zavazovat k tomu, jak má hodnotit důkazy, je třeba, aby posoudil způsob tohoto hodnocení. V odůvodnění rozhodnutí se soud musí odpovídajícím způsobem vypořádat s provedenými důkazy tak, aby nešlo pouze o nefunkční rekapitulaci obsahu těchto důkazů. Městský soud v Praze také připomíná, že odůvodnění rozsudku (a poučení o opravných prostředcích) upravuje ust. § 125 trestního řádu. Podle § 125 odst. 1 trestního řádu pokud rozsudek obsahuje odůvodnění, soud v něm stručně vyloží, které skutečnosti vzal za prokázané a o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména pokud si vzájemně odporují. Z odůvodnění musí být patrno, jak se soud vypořádal s obhajobou, proč nevyhověl návrhům na provedení dalších důkazů a jakými právními úvahami se řídil, když posuzoval prokázané skutečnosti podle příslušných ustanovení zákona v otázce viny a trestu. Další pravidla se týkají odůvodnění uloženého trestu, případně dalších výroků rozsudku. Význam odůvodnění rozsudku spočívá v tom, že pro subjekty zúčastněné v trestním řízení je mimořádně důležité dozvědět se nejen, jak soud rozhodl o podané obžalobě, ale i proč právě tak rozhodl. Těžiště přesvědčivosti rozsudku je právě v jeho odůvodnění. Trestní řád nároky na odůvodnění zvýrazňuje zejména pro případy, kdy si provedené důkazy vzájemně odporují. Odvolací soud v tomto směru nemohl přehlédnout, jakým způsobem se soud prvního stupně v projednávané věci vypořádal s obhajobou obžalovaného a jakým způsobem dostál požadavkům kladeným na náležitosti rozhodnutí v trestním řízení.

Tyto úvahy, případně i úvahy další, vyplývající z provedeného dokazování, jimiž se bude muset Obvodní soud pro Prahu 2 v dalším řízení

zabývat, naznačují, že závěr o absenci subjektivní stránky skutkové podstaty žalovaného trestného činu a z něj vycházející zprošťující výrok rozsudku byl přinejmenším předčasný. Proto Městský soud v Praze podle § 258 odst. 1 písm. b), c), d), odst. 2 trestního řádu napadený rozsudek zrušil ve výroku, jímž byl obžalovaný D[redacted] M[redacted] zproštěn podle § 226 písm. b) trestního řádu obžaloby a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V novém řízení soud prvního stupně provede nezbytné důkazy. Poté ve věci znovu rozhodne a své rozhodnutí náležitě odůvodní, kdy nalézací soud musí vyhodnotit provedené důkazy v souladu s ust. § 2 odst. 6 trestního řádu. Odvolací soud připomíná, že zde je vyjádřena zásada volného hodnocení důkazů, která je vybudována na vnitřním přesvědčení orgánů činných v trestním řízení, které není projevem libovůle nebo svobody takového orgánu, ale vytváří se přísně logicky na základě zákonů a jiných právních předpisů, přičemž se opírá o právní vědomí, o všestranné, hluboké a logické zhodnocení důkazů i jejich vzájemných souvislostí, s přihlédnutím ke všem okolnostem případu. Při hodnocení důkazů se v praxi používají především analytické a syntetické metody, často v určitém spojení s dedukcí a indukcí.

Městský soud v Praze k odvolání státní zástupkyně změnil z výrokové části napadeného rozsudku týkající se obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted] E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] pouze výrok o trestu, kdy zpřísnil uložené tresty odnětí svobody s podmíněným odkladem jejich výkonu u obžalovaných Mgr. J[redacted] D[redacted] a E[redacted] V[redacted] (u které převzal trest peněžitý z napadeného rozsudku) a také u obžalovaného A[redacted] V[redacted] kterému místo trestu peněžitého uložil rovněž podmíněný trest odnětí svobody, jak je shora uvedeno.

Za stíhaný přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 trestního zákoníku je pachatel i účastník ohrožen trestem odnětí svobody na jeden rok až pět let nebo zákazem činnosti. Podle § 82 odst. 1 trestního zákoníku při podmíněném odsouzení stanoví soud zkušební dobu na jeden rok až pět let. Městský soud v Praze tedy u obžalovaného Mgr. J[redacted] D[redacted] navýšil jak výměru trestu odnětí svobody, tak i délku zkušební doby, u obžalované E[redacted] V[redacted] navýšil délku zkušební doby a obžalovanému A[redacted] V[redacted] uložil rovněž trest na svobodě, s podmíněným odkladem jeho výkonu.

Všichni tři obžalovaní v době rozhodování odvolacího soudu platili za osoby [redacted] Okolnosti případu (mj. doba téměř čtyř let, která uplynula od spáchání trestného činu do doby rozhodnutí odvolacího soudu, ale i rozsah trestné činnosti v podobě počtu dílčích útoků a délky jejího páchání) a osoby obžalovaných tak vedou Městský soud v Praze k přesvědčení a závěru, že uložené podmíněné tresty odnětí svobody plně odpovídají kritériím

uvedeným v § 39 odst. 1, 2, 3 trestního zákoníku pro stanovení druhu a výměry trestu. Jde o tresty výchovné a zcela adekvátní provinění obžalovaných, které respektují ustanovení § 38 trestního zákoníku o přiměřenosti trestních sankcí.

Proto bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, kdy ze všech odvolacích námitek Městský soud v Praze akceptoval toliko návrh státní zástupkyně na zpřísnění trestů uložených obžalovaným Mgr. J[redacted] D[redacted] E[redacted] V[redacted] a A[redacted] V[redacted] jakkoliv při zachování právní kvalifikace jejich jednání z napadeného rozsudku a námitku státní zástupkyně proti zproštění obžalovaného D[redacted] M[redacted] obžaloby. Ostatní odvolací námitky nebyly shledány důvodnými.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** další řádný opravný prostředek přípustný. Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost toho výroku, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může dovolání podat **pouze prostřednictvím obhájce,** jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl **v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí,** proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f trestního řádu.

V Praze dne 26. září 2016

JUDr. Dušan Paška
předseda senátu

Vypracoval:
JUDr. Petr Braun

Za správnost vyhotovení:
Hana Beková